

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΠΡΟΣ

ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑ

Πλημύρα

ΤΟ ΘΕΑΜΑ που αντικρύζει ο Γιώργος Θαλάσσης, το θρυλικό Παιδί - Φάντασμα, είναι τρομακτικό. Μ' ένα σαρίκι στο κεφάλι του και μ' ένα μεγάλο γιαταγάνι στο χέρι, μεταμφιεσμένος σέ οπαδό του θεού Σάου - Θά, ο Γιώργος είναι καθισμένος σταυροπόδι χάρμω με φρίκη στην ψυχή. (*)

Βρίσκεται μέσα σέ μιά άπέραντη θολωτή υπόγεια αίθουσα, ένα ναό του Σάου-Θά, που είναι κάτω από τη λίμνη Σάουτον. Στο κέντρο του ναού υψώνεται ένα τεράστιο άγαλμα του μονόφθαλμου θεού. Γύρω του, εκατοντάδες σαρικο-

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος, τό 373, που έχει τον τίτλο: «Ο Γρίφος της Τούπιας Δεκάρας».

φόροι είναι καθισμένοι σταυροπόδι χάμω και άκούνε τον άρχιερέα, που στέκεται μπροστά στο θεό, να λέη:

— Δήμιε, κάνε τὸ καθήκον σου!

Ένας μεγαλόσωμος άντρας μ' ένα γιαταγάνι στο χέρι, πλησιάζει σ' ένα δωμό, μπροστά στο άγαλμα, όπου στέκονται ή Κατερίνα, ο Σπίθας, ο Διαβολάκος και τὸ Ζουζούνι, με τὰ χέρια δεμένα στις πλάτες τους!

Τὰ παιδιά είναι χλωμά σαν νεκροί, μὰ τὰ πρόσωπά τους διατηρούν όλη τους τήν ήρεμία. Μολονότι ο θάνατος τους πλησιάζει με τή μορφή του δημίου, τὰ ήρωϊκά Έλληνόπουλα δέ δείχνουν κανένα φόβο. Ο Γιώργος καθώς τους κυττάζει νοιώθει μεγάλη ύπερηφάνεια που έχει τόσο γενναίους και άτρόμητους φίλους και συμπατριώτες.

Ο δήμιος φτάνει κοντά στα παιδιά και σηκώνει τὸ γιαταγάνι του πρὸς τὸ μέρος του αγάλματος, λέγοντας στην άρσβική γλώσσα:

— Μεγάλε Σάου - Θά, δέξου τή θυσία αὐτή...

Ο Γιώργος κατάλαβαίνει ότι δέν πρέπει νὰ χάση ούτε στιγμή, αν θέλη νὰ δοθηήση τούς φίλους του. Βγάζει από μὰ τσέπη του ένα μικρό στρογγυλό μετάλλινο αντικείμενο και τὸ σπρώχνει πάνω στα πλακάκια που σκεπάζουν τὸ έδαφος, πρὸς μιά μακρινή γωνία τῆς αίθουσας. Είναι μιά δόμβα! Μιά δόμβα, έκρηκτική μαζί και δακρυγόνα!

Ταυτόχρονα, καθώς ο δήμιος έχει σηκώνει τὸ γιαταγάνι του πάνω από τὸ κεφάλι τῆς Κατερίνας, ο Γιώργος που είναι καθισμένος πίσω από τούς σαρικοφόρους και δέν μπορούν έτσι νὰ τὸν δουν, σηκώνεται, πιάνει τὸ γιαταγάνι του από τή μέση τῆς λεπίδας και εκσφενδονίζει τὸ σπαθί, σαν άκόντιο, πρὸς τὸ μέρος του δημίου.

Τὸ γιαταγάνι σκίζει τὸν άέρα και, διαγράφοντας μιά μεγάλη τροχία, πηγαίνει και καρφώνεται στο στήθος του δημίου, μιά στιγμή πριν αὐτὸς κατεβάση τὸ γιαταγάνι του πάνω στο λαιμό τῆς Έλληνοπούλας. Ο δήμιος αφήνει ένα οὐρλιαχτὸ πόνου, παρατάει τὸ γιαταγάνι του και σωριάζεται χάμω.

Γιά μιά στιγμή, μένουν όλοι εκεί μέσα μαρμαρωμένοι, σαστισμένοι και δουδοί. Τήν επόμενη στιγμή, ή δόμβα σκάζει στη μακρινή γωνία τῆς και ο ύπόγειος, ή μάλλον ύποδρύχιος ναὸς συγκλονίζεται βίαια, ενώ ένα πυκνὸ σύννεφο άσπρου καπνὸυ άρχίζει νὰ σκορπίζεται μέσα στην αίθουσα. Ο άρχιερεὺς δείχνει τότε πρὸς τὸ μέρος του Γιώργου και φωνάζει άγρια:

— Αὐτὸς τὸ έκανε αὐτό!

Σκοτώστε τον! Σκο...

Η φωνή πνίγεται στο λαρύγγι του. Κάτι τρομακτικὸ συμβαίνει. Από τή μιά πλευρά του άπέραντου θόλου του ναοὺ ένας κρουνὸς νεροὺ, που έχει διάμετρο μισοῦ μέτρου, χύνεται πάνω στα κεφάλια

τῶν σαρικοφόρων. Σ' ἓνα ἄλλο σημεῖο τοῦ τοίχου ἓνα χάσμα σχηματίζεται καὶ ἄλλα νερά ὀρמוῦν μὲ δύναμι μέσα.

Σὲ λίγες στιγμές, τὸ νερὸ στὸ ἔδαφος τῆς ὑπόγειας αἰθουσας ἔχει φτάσει τοὺς δέκα πόντους καὶ εἶναι φανερό ὅτι, σὲ δέκα λεπτά ὁλόκληρος ὁ ναὸς θὰ ἔχη πλημμυρίσει καὶ ὅσοι βρίσκονται ἐκεῖ μέσα θὰ πνιγούν!

Ἀφήνοντας οὐρλιαχτὰ παικῶν, οἱ σαρικοφόροι τρέχουν πρὸς τὴν ἐξοδο καὶ στριμώχνονται στὴ μεγάλη πόρτα, προσπαθώντας νὰ βγοῦν καὶ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ θάνατο. Πολλοί, στὴν προσπάθειά τους αὐτὴ, συμπλέκονται καὶ ἀνταλλάσσουν χτυπήματα μὲ τὰ γαταγάνια τους, βρίσκοντας ἔτσι πιὸ γρήγορα τὸ θάνατο ποὺ θέλουν νὰ ἀποφύγουν!

Ὁ Γιώργος καταλαβαίνει τί ἔχει συμβῆ. Ἡ ἐκρηξὶς ράγιξε τὰ τοιχώματα τοῦ ναοῦ καὶ χαλάρωσε τὰ ὑποστηρίγματα ποὺ ὑποδαστάζουν τοὺς δγκους τοῦ νεροῦ τῆς λίμνης, ποὺ ἔτσι ἄρχισε νὰ περνᾷ ἀπὸ τὶς χαραμίδες καὶ νὰ πλημμυρίζη τὴν αἶθουσα!

Κινεῖται γοργά. Ὁ ἀρχιερεὺς, τρέμοντας ἀπὸ μανία, ἔχει ἀρπάξει ἓνα γαταγάνι καὶ ἐτοιμάζεται νὰ σκοτώσῃ τὰ παιδιὰ, πρὶν τρέξῃ κι' αὐτὸς πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν πνιγμό.

Μὲ μερικά πηδήματα, ὁ Γιώργος θρίσκει κοντὰ του, ἀρπάζει ἓνα γαταγάνι ἀπὸ ἓνα πανικόβλητο σαρικοφόρο καὶ μ' ἓνα διαξιφισμό ἀπο-

κρούει μιὰ τρομερὴ σπαθιά ποὺ ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ Σάου-Θὰ κατέβαζε ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ κεφάλι τοῦ Σπίθα.

— Τὸ... Παιδί - Φάντασμα! φωνάζει ἄγρια ὁ καθηγητὴς Ἀμπου Ἀλαντίν. Ἐπιτέλους! Θὰ μοῦ πληρώσῃς ἀκριβὰ αὐτὸ ποὺ ἔκανες!

Μιὰ λυσσασμένη μονομαχία ἀρχίζει ἐκεῖ, μπροστὰ στὰ ἐντρομα μάτια τῶν δεμένων παιδιῶν, ἀνάμεσα στὸν Ἀλαντίν καὶ στὸ Γιώργο. Τὰ γαταγάνια ἀνεβοκατεβαίνουν μὲ ὀρμὴ καὶ συναντοῦν ἄλλοτε τὸν ἄδριο ἀέρα καὶ ἄλλοτε τὴ λεπίδα τοῦ ἀντιπάλου.

Στὸ μεταξὺ, τὸ νερὸ ἀνεβαίνει γοργά. Ἐχει φτάσει στὰ γόνατα τοῦ Γιώργου καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο καταλαβαίνει ὅτι πρέπει νὰ δώσῃ ἓνα γέλος στὴ μονομαχία αὐτὴ πρὶν εἶναι πολὺ ἄργα. Ἄν τὸ νερὸ ἀνεβῇ πιὸ ψηλά, τὰ δεμένα παιδιὰ δὲ θὰ μπορέσουν νὰ κρατηθοῦν ὀρθια καὶ θὰ πνιγούν.

Ἀνεβοκατεβάζει τὸ γαταγάνι του μ' ὅλη του τὴ δύναμι καὶ ὁ Ἀλαντίν, στὴν προσπάθειά του νὰ ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα, κάνει ἓνα δῆμα πίσω, σκοντάφτει σὲ κάποιο ἀντικείμενο ἀθέατο μέσα στὸ νερὸ, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει.

Τὸ νερὸ τὸν σκεπάζει. Ὁ Γιώργος δὲ χάνει οὔτε στιγμή. Μὲ τὸ γαταγάνι στὸ χέρι, τρέχει κοντὰ στοὺς φίλους του καὶ κόβει τὰ δεσμά τους.

— Παιδιά! λέει. Γρήγορα! Στὴν πόρτα!

Γυρίζει προς την πόρτα, μα σταματάει. "Έχει συγκεντρωθῇ ἐκεῖ τέτοιο πλήθος, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ περάσουν.

Γιὰ μερικές στιγμές, μένει ἔτσι, σαστισμένος, μὴν ξέροντας τί νὰ κάνῃ, ἐνῶ παγερά ρίγη ἀνεβοκατεβαίνουν στὴ ραχκοκκαλιά του. "Ἐπειτα, μιὰ ἰδέα ἀστράφτει στὸ μυαλό του.

— 'Ἐλάτε, παιδιά!, λέει. "Ὅπως τὸ ἀγαλμα αὐτὸ εἶναι κούφιο, ὅπως τὸ ἄλλο ὅπου εἶχε κρυφτῇ ὁ Διαβολάκος στὸ ἄλλο κρησφύγετο τῶν ὁπαδῶν τοῦ Σάου - Θά!

Διασχίζοντας μὲ δυσκολία τὸ νερό, ποῦ ἔχει τώρα φτά-

σει ὡς τὰ μπούτια 'του, πηγαίνει στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀγάλματος καὶ ἀφήνει μιὰ κραυγὴ χαράς. Μιὰ πόρτα ὑπάρχει στὴ ράχι τοῦ ἀγάλματος! Τὴν ἀνοίγει καὶ χώνεται στὸ ἐσωτερικὸ του. Μιὰ δευτέρη κραυγὴ χαράς ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στήθος του. Μιὰ σκάλια ὀδηγεῖ ἐπάνω, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κεφαλίου τοῦ Σάου - Θά!

Μονομαχία
θανάτου

Τὸ μυαλό του λειτουργεῖ μὲ πυρετώδη ταχύτητα. Θὰ καταφύ-

Ταμπουράνουνται πίσω ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ πυροβολοῦν.

Γερμανοί με αυτόματα προβάλλουν μπρός τους...

γουν στο επάνω μέρος του αγάλματος. Αυτό όμως θα τους σώσει; Η αίθουσα δρίσκεται δλη κάτω από τη λίμνη. Έπο μένως θα γεμίση ολόκληρη νερό και τὰ παιδιὰ θα πνιγούν κι' αὐτὰ όταν τὸ νερό φτάση στὰ ἀνώτερα στρώματα και πλησιάση στο ταβάνι.

Μὰ δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζε ται κανείς. Θυμάται ἕνα ἀρχαῖο ρητό: «Ὅσο ζῶ, ἐλπίζω!»

— Έμπρός, παιδιὰ!, λέει. Ἀνεβαίνετε!

Ἀνεβαίνει πρώτη ἡ Κατερίνα και τὴν ἀκολουθοῦν ὁ Διαβολάκος με τὸ Ζουζούνι και ὁ

Σπίθας.

Τὴ στιγμὴ πού ὁ Γιώργος πιάνει τὴ σκάλα γιὰ νὰ σκαρφαλώσῃ κι' αὐτός, νοιώθει μιὰ κίνησι πίσω του. Γυρίζει και τὸ αἷμα του παγώνει. Ὁ Ἀλαντὶν ἔχει μπη κι' αὐτὸς στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αγάλματος, με τὸ γιγατάγνι πάντα στὸ χέρι του, και εἶναι ἑτοιμος νὰ τὸ κατεβάσῃ στὸ κεφάλι τοῦ Ἑλληνοπούλου!

Ὁ Γιώργος, πού ἔχει πετάξει τὸ δικό του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σκαρφαλώσῃ ἐλεύθερα στὴ σκάλα, δρίσκεται ἔτσι στὴν ἀπόλυτη διάθεσι τοῦ ἀντιπάλου του! Ἀν δοκιμάσῃ

νά ανεβή στη σκάλα, δέ θα προφτάση. Τό μεγάλο σπαθί θα τὸν φτάση καὶ θὰ τὸν στεῖλῃ νὰ ταξιδεύῃ στὸν ἄλλο κόσμο. Νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου τοῦ δὲν μπορεῖ. Τὸ γιγαταγάνι δὲ θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ κἀνῃ οὔτε ἓνα βῆμα μπροστά.

Βλέπει τὴ λεπίδα νὰ κατεβαίνει μὲ ὀρμή, παίρνει μὴ βαθεῖα ἀνάσα καὶ ἀφήνει τὸ σῶμα του νὰ πέσῃ πρὸς τὰ πλάγια καὶ νὰ βυθιστῇ στὸ νερό, ποῦ ἔχει εἰσχωρήσει μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀγάλματος ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ ποῦ ἔχει φτάσει τώρα ὡς τὸ ὕψος τῆς μέσης του.

Βυθίζεται στὸ νερό καὶ κἀνει ἓνα μακροβούτι στὰ τυφλά πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Ἄλαντίν. Συναντᾷ τὰ πόδια τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ὁπαδῶν τοῦ θεοῦ Σάου - Θά, τὰ ἀρπάζει καὶ τὰ τραβάει μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Νοιώθει τὸν ἀντίπαλό του νὰ χάνῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ πέφτῃ. Παρατάει τὰ πόδια του, τραβιέται πίσω, ἀνασηκώνεται μέσα στὸ νερό καὶ παίρνει μὴ ἀνάσα. Κυττάζει γύρω καὶ βλέπει τὸν Ἄλαντίν νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὸ νερό, ἓνα μέτρο μακριὰ του. Κρατᾷ πάντα, μὲ πείσμα, τὸ γιγαταγάνι καὶ τὰ σφιγμένα δόντια του δείχνουν τὴν ἀπόφασί του νὰ ἐξοντώσῃ τὸ Ἐληνόπουλο.

— Καταραμένε ἄπιστε!, γρυλλίζει ὁ φανατικὸς Ἄλαντίν. Ὁ Σάου - Θά θὰ γίνῃ κυρίαρχος τοῦ κόσμου! Εἶναι ὁ θεὸς τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ

μεγαλείου! Τὸν φέραμε στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὴν μακρινὴ Ἀνατολή, γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν Ἀμερικὴ καὶ ὅλο τὸν κόσμον! Καὶ θὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον! "Θσο γιὰ σένα, τὸ τέλος σου ἔφτασε! Θέλησες νὰ ἐμποδίσῃς τὸν μεγάλο θεὸ νὰ ξαπλωθῇ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη!

Σηκώνει τὸ γιγαταγάνι, μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ τὸ κατεβάσῃ. Ὁ Γιώργος κἀνει ἓνα βῆμα μπροστά, ἀρπάζει τὸ ὠπλισμένο χέρι τοῖ ἀπὸ τὸν καρπὸ καὶ τὸ ἐλεύθερο χέρι του, σφιγμένο σὲ γροθιά, προσγειώνεται πάνω στὸ σαγόνι του. Ὁ Ἄλαντίν ἐκσφενδονίζεται πρὸς τὰ πίσω, πέφτει μέσα στὸ νερό καὶ χάνεται.

Ὁ Γιώργος τραβιέται πίσω ἀρπάζει τὴ σκάλα καὶ ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ. Ὅταν φτάνῃ στὴ μέση τῆς σκάλας, κυττάζει πίσω του, κάτω. Δὲν βλέπει καθόλου τὸν Ἄλαντίν, ποῦ ἔχει μείνῃ κάτω ἀπὸ τὰ νερά καὶ ἔχει βρῇ ἔτσι τὸ θάνατο ἐξαιτίας τῆς μανίας του νὰ σκοτώσῃ ὅπωςδήποτε τὸ Παίδι - Φάντασμα!

Φτάνει κοντὰ στοὺς φίλους του ποῦ ἔχουν συγκεντρωθῇ σὲ μὴ μικρὴ ἐξέδρα, στὴν κοιλότητα τοῦ κεφαλτοῦ τοῦ ἀγάλματος. Ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ ματιοῦ τοῦ ἀγάλματος, κυττάζει κάτω, μέσα στὴν αἶθουσα. Τὸ θέαμα εἶναι τρομακτικόν. Τὸ νερό ἔχει ἀνεβῇ στὰ δύο μέτρα τώρα καὶ ὅσοι δὲν ἔχουν προλάβῃ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πόρτα πνίγονται μὲ ἀπεγνωσμένες κινήσεις, ἢ κολυμπούν, ὅσοι ξέρου κολύ-

μπι. Τὰ ἀνοίγματα στους τοίχους ἀπ' ὅπου μπαίνει τὸ νερὸ ἔχουν μεγαλώσει πολὺ καὶ οἱ κρουνοὶ ὅσο πάει καὶ γίνονται πιὸ χοντροί. Τώρα, τὸ νερὸ ἀνεβαίνει μὲ τόση γρηγοράδα, ὥστε ὁ Γιώργος υπολογίζει ὅτι σὲ δέκα λεπτὰ ὀλόκληρη ἡ αἴθουσα θὰ ἔχη γεμίσει καὶ αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι του θὰ ἔχουν πνιγῇ!

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει ὁ Σπίθας δίπλα του. Θὰ πνιγοῦμε σὰν τὰ ποντίκια! Καὶ ἔχω μιά... ὄρεξι! Ὅλη αὐτὴ ἡ συγκίνησις μοῦ ἔχει ἀνοίξει τὴν ὄρεξι καὶ μ' ἔχει ταραξεί ἡ λιγούρα! Μανούλα μου! Ἄν πνιγῶ, δὲ θὰ μπορῶ νὰ τρώω καὶ θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα!

Τὸ νησι βουλιάζει

➡ **ΑΦΝΙΚΑ** μιά σκέψις λάμπει στὸ μυαλὸ τοῦ Γιώργου. Θυμάται ὅτι ὁ Διαβολάκος, στὸ ἄλλο κρησφύγετο τῶν ὀπαδῶν τοῦ Σάου - Θά, εἶχε ἀνοίξει τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλοῦ τοῦ ἀγάλματος σὰν καπάκι! Μήπως καὶ ἐδῶ...

Κυττάζει πάνω, ἐξετάζει μὲ προσοχὴ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κε-

φαλοῦ τοῦ ἀγάλματος καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν. Διακρίνει μιά σχισμὴ, ποὺ δείχνει ὅτι καὶ στὸ ἀγαλμα αὐτὸ ὑπάρχει ἓνα καπάκι, ὅπως καὶ στὸ ἄλλο!

Ψάχνει γύρω, βρίσκει τὸ πόμολο ποὺ ἀνοίγει τὸ καπάκι, τὸ γυρίζει καὶ σπρώχνει μ' ὀλὴ του τὴ δύναμι. Δὲ συμβαίνει τίποτε.

— Παιδιά!, λέει λαχανιασμένος ἀπὸ τὴν προσπάθεια. Βοηθήστε με!

Τὰ παιδιά ἀνορθώνονται καί, πατώντας πάνω στὴ μικρὴ ἐξέδρα, σπρώχνουν ὅλα μαζί τὸ καπάκι. Ἐνα τρίξιμο ἀκούγεται καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλοῦ τοῦ Σάου - Θά ἀνασηκώνεται ἀργά. Στὸ ἀνοίγμα ποὺ σχηματίζεται, ὁ Γιώργος διακρίνει ἄστρα πάνω στὸ σκοτεινὸ φόντο τοῦ οὐρανοῦ.

Καταλαβαίνει. Βρίσκονται στὸ νησάκι, στὸ κέντρο τῆς λίμνης. Μὲ μιά σύσπασι τῶν μυῶν του περνάει μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοίγμα καὶ βγαίνει ἔξω. Τὴν ἴδια στιγμὴ, κάτι σκληρὸ ἀκουμπάει στὴν πλάτη του καὶ μιά φωνὴ λέει:

— Ψηλά τὰ χέρια!

Ὁ Γιώργος σηκώνει τὰ χέρια του ψηλά. Ἡ φωτεινὴ δέση ἐνὸς ηλεκτρικοῦ φαναριοῦ τὸν χτυπάει στὸ πρόσωπο, τυφλώνοντάς τον γιὰ μιά στιγμὴ. Μιά ἄλλη φωνή, ποὺ ὁ Γιώργος ἀναγνωρίζει ὡς τὴ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας, λέει:

— Κάτω τὰ ὄπλα! Εἶναι τὸ Παιδί - Φάντασμα!

Τὸ σκληρὸ ἀντικείμενο παύει νὰ πιέξῃ τὴν πλάτη του καὶ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ χαμηλώνει στὸ ἔδαφος. Ὁ Γιώργος διακρίνει σιλουέττες γύρω τοῦ. Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας καὶ μερικοὶ πράκτορές του.

— Φτάσατε στὴν ὥρα!, λέει τὸ Παιδί - Φάντασμα.

— Ἐλάτε ἔξω, παιδιά!

Τὰ ἐλληνόπουλα σκαρφάζονται ἔξω τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας λέει:

— Ἀμέσως μόλις πῆρα τὸ μήνυμά σου, Παιδί - Φάντασμα, ἔσπευσα νὰ ἔρθω ἐδῶ μὲ ἐλικόπτερα, μαζί μὲ τοὺς καλύτερους ἀντρες μου. Βρήκα-

με τὸ σπίτι τοῦ Ἀλαντίν καὶ ἀνοίξαμε τὴν ὑπόνομο τῆς στιγμῆς ἀκριβῶς πού μιὰ ἔκρηξι ἀκούστηκε στὰ βάθη τῆς γῆς. Ἀμέσως ἔπειτα, ἓνα κύμα πανικόβλητων ἀνθρώπων ἀρχισε νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν ὑπόνομο καὶ νὰ πέφτῃ στὴν ἀγκαλιά μας! Πιάσαμε καιμιά πενήνταριά. Ἐπειτα, ἐγὼ καὶ μερικοὶ ἀντρες μου ἤρθαμε στὸ νησάκι... Πές μου ὅμως τί ἦταν ἡ ἔκρηξις ἐκεῖνη καὶ γιατί οἱ ἀνθρώποι βγήκαν τόσο τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν ὑπόνομο;

Ὁ Γιώργος τοῦ ἐξηγεῖ αὐτὰ πού συνέβησαν καὶ λέει τελειώνοντας:

— Σώθηκαν πενήντα, ἀλλὰ πνίγηκαν ἑκατοντάδες ἄλ-

Ἐκεῖνο πού ἐπακολουθεῖ στὴν πλατεία εἶναι ἀπερίγραπτο!

"Όλα είναι έτοιμα για την εκτέλεσι του Παιδιού - Φάντασμα

λοι! 'Ανάμεσά τους και ο αρχηγός τους, ο 'Αλαντίν! Μπορούμε να πούμε ότι η υπόθεσις της Τρύπιας Δεκάρας πήρε τέλος...

— Σε σένα χρωστάμε την απαλλαγή της χώρας μας από τους δολοφονικούς αυτούς όπαδους του θεού Σάου - Θά. Καί...

'Η φωνή πνίγεται στο λαρύγγι του. Τò έδαφος κάτω από τὰ πόδια τους αρχίζει να σαλεύη θίαια. Ένα κομμάτι του υποχωρεί και βουλιάζει πετάγοντας ψηλά συντριβάνια νερό.

'Ο Γιώργος καταλαβαίνει τί συμβαίνει και τò κορμί του

διατρέχεται από ένα ρίγος φρίκης. Τò νησάκι βουλιάζει! 'Ο ναύς των όπαδών του Σάου - Θά ήταν σκαμμένος κάτω από τò νησάκι και, τώρα που η αίθουσά του γέμισε νερά και οί τείχοι της καταρρέουν, τò νησάκι δέν μπορεί να κρατηθή άλλο και καταρρέει και αυτό!

— Γρήγορα!, φωνάζει. "Ηρθατε με δενζινάκατο; Γρήγορα να άπομασκρυνθούμε πριν καταποντιστούμε!

Τρέχουν όλοι προς την όχθη του μικρού νησιού, ενώ τò έδαφος έξακολουθεί να σαλεύη κάτω από τὰ πόδια τους. Πότε - πότε, ένα κομμάτι του έδάφους βουλιάζει και χάνεται

σχηματίζοντας τεράστιες τρύπες από τις οποίες ξεπετάγονται νερά. Φτάνουν στη βενζιλάκατο, πηδούν μέσα και βάζουν μπρος τη μηχανή. Ξεκινούν. Δεν έχουν διανύσει περ. σσότερα από τριάντα μέτρα, όταν ένας τρομακτικός κρότος τους κάνει να γυρίσουν. Αυτό που βλέπουν τους κάνει να μουδιάσουν. Τò νησάκι βουλιάζει! Χάνεται μέσα στη λίμνη, ενώ πελώρια συντριβάνια νερού πετάγονται ψηλά! Ένα από αυτά έρχεται και περιλούζει τò Σπίθα, πού είναι καθισμένος στην πρύμη τής βάρκας.

— Μανούλα μου!, κάνει τò αδιάκιστα πεινασμένο παιδί. Μπρρρρ! Πολύ παγωμένο αυτό τò νερό! Αυτό μου έλειπε! Μè τò ντòς αυτό ή δρεξί μου διπλασιάστηκε! "Αχ τί μου καναν οί καταραμένοι σαρικοφόροι! "Αν πιάσω κανένα στα χέρια μου, θα τòn βάλω να φάη τò σαρκί του!...

Τρώγεται
τό... σακκάκι;

ΣΠΙΘΑΣ σα-
λεύει τò κεφάλι
του δεξιά και άριστερά και
μουρμουρίζει:

— Μανούλα μου, τί έπαθα!
Μανούλα μου, τί έπαθα!

Βρίσκεται τώρα, μαζί με τ' άλλα Έλληνόπουλα, στην Άθήνα πάλι, στην πρωτεύουσα τής υπόδουλης πατρίδας τους. Τά παιδιά είναι καθισμένα μέσα στην τραπεζαρία τού σπι-

τιού τους και μένουν σιωπηλά, με τὰ πρόσωπά τους συννεφιασμένα. Σκληρές μέρες έχουν βρῆ τούς Έλληνες. Οί Γερμανοί, γιά νά αναγκάσουν τόν έλληνικό λαό νά μείνη ἡσυχος, έκαναν πολλές συλλήψεις αντρών και γυναικών και τούς έστειλαν όλους σέ στρατόπεδα συγκεντρώσεως στή Γερμανία, όπου τούς τρατοῦν ὡς ἀμήρους.

Ἡ ψυχὴ τῶν παιδιῶν και ὁλων τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν είναι γεμάτη αγωνία. Ξέρουν ὅτι οί ὁμηροί είναι καταδικασμένοι νά πεθάνουν ἀργά ἢ γρήγορα και ξέρουν ὅτι κάτι πρέπει νά κάνουν γιά νά σταματήσουν τούς Γερμανούς, πού σκοπεύουν νά κάνουν κι' άλλες συλλήψεις. Πρέπει νά δείξουν στοὺς τυράννους, τούς Γερμανούς και τούς συμμάχους τους τούς Ἰταλούς και τούς Βούλγαρους, ὅτι ὁ ἑλληνικός λαός είναι αποφασισμένος νά ἀντιδράσῃ σέ κάθε νέα ἀπόπειρα συγκεντρώσεως ὁμήρων.

Λίγη ὥρα πρίν, ὁ Γιώργος συναντήθηκε με τούς ὑπαρχηγούς τής πατριωτικῆς ὀργανώσεώς του και συζήτησε μαζί τους πάνω στò σοβαρὸ αὐτò θέμα. Καί πήραν μιὰ μεγάλη ἀπόφασι: νά ὀργανώσουν ἕνα μεγάλο συλλαλητήριο διαμαρτυρίας, στò ὁποῖο νά πάρη μέρος ὅλος ὁ λαός!

Τò μέτωπο τού Γιώργου είναι συννεφιασμένο, καθώς καταστρώνει τὰ σχέδια μού συλλαλητηρίου. Ξέρει ὅτι θα έχουν θύματα, γιατί οί τύραννοι δὲ θα διστάσουν νά χτυπή-

σουν στο ψαχνό. Μά χωρίς θύματα δεν γίνεται πόλεμος και μάλιστα για την απελευθέρωση μιάς χώρας. Από την άλλη μεριά, οι κατακτητές, αν δούν ότι ο ελληνικός λαός αδρανεύει, θα αποθρασυνθούν και θα τον υποδουλώσουν τελείως.

Ξαφνικά, ο Σπίθας λέει πάλι:

— "Αχ, τί έπαθα!

"Έχει είκοσι τέσσερις ώρες να δάλη μπουκιά στο στόμα του ο Σπίθας και, έπειτα από τούς άφθονους και νόστιμους μεζέδες που έφαγε στην 'Αμερική, η πείνα του είναι ακόμη πιο άλυπτοφορη.

Σηκώνεται απότομα, πλησιάζει σε μιὰ κρεμάστρα όπου κρέμεται ένα πέτσινο σακκάκι του Γιώργου και λέει:

— Τί γνώμη έχεις, Γιώργο, τρώγεται;

"Ο Γιώργος σηκώνει το κεφάλι του.

— "Αν τρώγεται; Ποιό, Σπίθα;

— Τò... πέτσινο σακκάκι! "Αν τò βράσω καλά, λέω πώς θα τρώγεται, μιὰ και είναι οτιαγμένο από δέρμα ζώου!

— Παράτα τò σακκάκι!, λέει άγρια ο Γιώργος. Και άφησέ με να σκεφτώ! "Εδώ κινδυνεύουμε να πάθουμε καταστροφές και έσύ δέ σκέφτεσαι παρά μόνο τò στομάχι σου.

Τò πρόσωπο τού Σπίθα παίρνει αλλόκοτη έκφρασι. Μιά έκφρασι γεμάτη παράπονο και άπορία μαζί.

— Μπράβο, Γιώργο!, λέει. Δέν τò περίμενα ποτέ αυτό άπό σένα! Προτιμάς να μέ ά-

φήσης να πεθάνω άπό την πείνα παρά να χάσης ένα παλιοσακκάκι! Μανούλα μου! Θά φύγω! Θά ξαναπάω στην 'Αμερική!

Και ζαρώνει στη γωνιά του με τò πρόσωπο σκυθρωπό. "Ο Γιώργος δέν τού δίνει σημασία.

— Παιδιά, λέει στους φίλους του. Οί στιγμές που περνάμε είναι κρίσιμες. Και πρέπει να φανούμε άντάξιοι τής πατρίδας μας. Αύριο τò άπόγευμα θα συγκροτήσουμε ένα παλαϊκό συλλαλητήριο, για να διαμαρτυρηθούμε έναντίον τών Γερμανών που σκοπεύουν να πιάσουν κι άλλους δηήρους. Θά προσπαθήσουμε να είναι έντελώς ειρηνικό τò συλλαλητήριο αυτό, για να μη χυθή αίμα. Δέ θα έπιτεθούμε έμείς έναντίον τών Γερμανών ή τών 'Ιταλών. "Αν όμως αυτοί θελήσουν να έπιτεθούν έναντίον μας και να μάς χτυπήσουν, τότε θα τὰ παίξουμε όλα για όλα και θα πολεμήσουμε! Θά πολεμήσουμε όπως πολέμησαν οί στρατιώτες μας στην 'Αλβανία, για να τούς δείξουμε ότι είμαστε ακόμη σε θέθι να υπερασπίσουμε την πατρίδα μας και την έλευθερία μας!

Σωπαίνει για λίγο κι έπειτα συνεχίζει:

— Τò συλλαλητήριο θα γίνει αίφνιδιαστικά και άπροειδοποίητα για να βρεθούν οί Γερμανοί άπροετοίμαστοι. Οί διαδηλωτές θα ξεκινήσουν ένας-ένας από τις συνοικίες τους και θα συγκεντρωθούν σε διά-

φορα σημεία της οδού Πανεπιστημίου και της οδού Σταδίου. Στο μεταξύ όμως, εγώ και ο Σπίθας, για να προλάβουμε την αίματοχυσία, θα κάνουμε κάτι...

Ο Σπίθας σηκώνει το κεφάλι του.

— Θα κάνουμε κάτι, λέει κι' αυτός χαζά. Τί θα κάνουμε Γιώργο;

— Θα πάμε να κάνουμε μια μικρή επίσκεψη στο φρούραρχο των Γερμανών τη στιγμή ακριβώς που θα πρόκειται να αρχίσει το συλλαλητήριο και θα προσπαθήσουμε να τον πείσουμε να διατάξει τους στρατιώτες του να μην πυροβολήσουν έναντιόν των διαδηλωτών.

— Μά αυτό είναι σωστή τρέλλα!, διαμαρτύρεται η Κατερίνα. Θα πās να δάλης το κεφάλι σου στο στόμα του λύκου καί...

— Μανούλα μου!, φωνάζει ο Σπίθας. Πού είναι ο λύκος! Τρώω και λύκο με την πείνα που έχω! Άρκει να είναι καλοσημμένος!

— Μην ανησυχής. Κατερίνα, λέει ο Γιώργος. Ο φρούραρχος δε θα μάς περιμένη ασφαλώς και θα μπορούσαμε να φτάσουμε ως το ιδιαίτερο γραφείο του χωρίς να μάς αντιληφθή κανείς! Έχω το σχέδιό μου!

Το συλλαλητήριο

ΕΙΝΑΙ απόγευμα. Οί γερμανικές και ιταλικές περίπολοι, που

κάνουν τη συνηθισμένη βάρδια τους στο κέντρο της Αθήνας, βλέπουν με άπορία ότι μεγάλος συνωστισμός έπικρατεί στους δρόμους, και κυρίως στην οδό Πανεπιστημίου και Σταδίου.

Οί άραίοι διαβάτες γίνονται πιό πυκνοί, μεταβάλλονται σε μεγάλες ομάδες και οί ομάδες γίνονται πλήθη, που πλημμυρίζουν τους δρόμους!

Τότε καταλαβαίνουν, καθώς βλέπουν ελληνικές σημαίες να ιξεδιπλώνονται και να κυματίζουν στο απογευματινό αέροκι. Συλλαλητήριο! Συλλαλητήριο με δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους, άντρες και γυναίκες!

Οί περίπολοι σπεύδουν να απομακρυνθούν για να μην πέσουν στα χέρια του πλήθους και να τηλεφωνήσουν στο γερμανικό φρουραρχείο, που έχει το γενικό πρόσταγμα σε τέτοιες περιπτώσεις, έπειτα από συμφωνία του γερμανικού και του Ιταλικού φρουραρχείου.

Την ίδια στιγμή, στο γερμανικό φρουραρχείο, συμβαίνουν παράξενα πράγματα. Στη στέγη ενός διπλανού κτιρίου δυο σιλουέττες γλιστρούν αθόρυβα και σκυφτά. Είναι ο Γιώργος και ο Σπίθας. Ο τελευταίος μурμουρίζει:

— Λες νάχουν τρόφιμα στην κουζίνα τους, Γιώργο; Μανούλα μου! Τί πείνα είναι αυτή! Κοντεύει να μου στρίψει! Το στομάχι μου έχει αρχίσει να χωνεύη τον εαυτό του. Και ξέρεις τί θα γίνει όταν χωνέψη τον εαυτό του. Θα μείνω χω-

ρίς στομάχι καὶ θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα! Δέν...

— Σσαςτ!, κάνει ὁ Γιώργος. Χρειάζεται προσοχή τώρα, Σπίθα! Θὰ πηδήσουμε στὴν ταράτσα τοῦ γερμανικοῦ κτιρίου καὶ βλέπω τὸ κρᾶνος ἐνὸς φρουροῦ! Ἔχεις μαζί σου τὴ σφεντόνα τοῦ Διαβολάκου;

— Τὴν ἔχω! Μὲ δυσκολία συγκρατήθηκα νὰ μὴ φάω τό... πετσάκι της!

— Γυμναστικές καλά;

— Οὐλουουου! Μπορῶ νὰ πετύχω μύγα ἀπὸ δέκα μέτρα!

— Μπορεῖς νὰ ρίξης τὸ Γερμανὸ φρουρὸ ἀναισθητο;

— Ἄκου λέει! Ἑρεῖς, μπορεῖ νὰ ἔχη καὶ τίποτε φαγώσιμα ἐπάνω του!

Ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι του πάνω ἀπὸ τὸ πεζούλι πού χωρίζει τὶς δύο ταράτσες καὶ σημαδεύει μὲ προσοχή τὸ Γερμανὸ πού ἔχει γυρισμένη τὴν πλάτη πρὸς τὸ μέρος του. Ἀφίνει ἓνα σιγανὸ σφύριγμα. Ὁ φρουρὸς γυρίζει, ξαφνιασμένος καὶ ὁ Σπίθας παρατάει τὸ πετσάκι. Μία μικρὴ μολυβένια μπαλίτσα ταξιδεύει στὸν ἀέρα σφυρίζοντας καὶ χτυπάει κατακουτελὰ τὸ Γερμανό. Ὁ στρατιώτης παρατάει τὸ ὄπλο του, κάνει μιὰ ἀλόκληρη στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ του σὺν χορευτῆς, σκύβει πρὸς τὰ ἔμπροσ, φαίνεται νὰ διστάζει γιὰ μιὰ στιγμή, γέρνει πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ σωριάζεται χάμω ἀναισθητός.

— Μπράβο!, κάνει ὁ Σπίθας. Ἑρεῖ σπουδαῖο τσάρλεστον ὁ φίλος!

Διασκελίζει τὸ πεζούλι, τρέχει κοντά του καὶ τὸν ψάχνει. Βρίσκει μιὰ γαλέττα σὲ μιὰ τσέπη του καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν ροκανίζει, ἀφήνοντας σιγανὰ γρυλλίσματα πεινασμένου ἀγριμιοῦ.

— Ἐλα, Σπίθα!, λέει ὁ Γιώργος.

Καὶ κατευθύνεται πρὸς μιὰ σκάλα πού συνδέει τὴν ταράτσα μὲ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κτιρίου. Ἑρεῖ ὅτι τὸ γραφεῖο τοῦ Γερμανοῦ φρουράρχου εἶναι στὸ τελευταῖο πάτωμα, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ταράτσας καὶ ἐλπίζει νὰ φτάσει ὡς ἐκεῖ μὲ τὸ Σπίθα, χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοί.

Κατεβαίνουν τὴ σκάλα, φτάνουν στὸ τελευταῖο πάτωμα καί... βρίσκονται φάτσα μὲ φάτσα μ' ἓνα μεγαλόσωμο Γερμανὸ στρατιώτη, πού στέκεται μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα. Πάνω στὴν πόρτα, εἶναι κορφωμένη μιὰ πινακίδα πού λέει: «ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ».

Γιὰ κακὴ τύχη τοῦ Γιώργου τὸ αὐτόματο πού κρατᾷ ὁ φρουρὸς εἶναι στραμμένο πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Γερμανὸς λέει:

— Ἀκίνητοι καὶ οἱ δύο! Ἀλλοιῶς σὰς γαζώνω.

Καί, κρατώντας τὸ αὐτόματο μὲ τὸ ἓνα του χέρι, χώνει τὸ ἄλλο του στὴν τσέπη του καὶ βγάζει μιὰ σφυρίχτρα. Ἐτοιμάζεται νὰ τὴν φέρῃ στὸ στόμα του. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, ὁ Γιώργος νοιώθει νὰ περναίει ἓνα ἀντικείμενο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καί... ἡ γαλέττα τοῦ Σπίθα προσγειώνεται.

ται πάνω στο μούτρο του Γερμανού με τόσο φόρα ώστε τον κάνει να σαστίσει για ένα δέκατο του δευτερολέπτου.

Αυτό το ελάχιστο χρονικό διάστημα όμως είναι αρκετό για το Γιώργο. Ένώ ο Σπίθας θρηνεί πίσω του τη γαλέττα που έχασε, το Παιδί-Φάντασμα κάνει ένα εκπληκτικό πήδημα, βρίσκεται κοντά στο φρουρό και ή γροθιά του προσγειώνεται στο σαγόνι του με την όρμη και την ακρίβεια σφυριού.

Ο Γερμανός αφήνει ένα στεναγμό, χάνει τις αισθήσεις του πριν το δάχτυλό του πιέση τη σκανδάλη και πέφτει προς τα πίσω. Ο Γιώργος προλαβαίνει και τον αρπάζει πριν το σώμα του βροντήσει χάμω και τον ακουμπάει απαλά στο πάτωμα.

— Έλα, Σπίθα!, λέει πάλι.

Αρπάζει το αυτόματο του φρουρού και προχωρεί προς την πόρτα του γραφείου του φρούραρχου. Ο Σπίθας αρπάζει από χάμω τη... γαλέττα και τον ακολουθεί ροκανίζοντας την και μουρμουρίζοντας:

— Δεν την έχασα! Μανούλα μου! Είμαι τυχερός!

Ο Γιώργος ανοίγει την πόρτα και μπαίνει σ' ένα μεγάλο γραφείο βαρειά επιπλωμένο.

«Ε-λευ-θε-ρί-α!»

κυττάζει έξω, χτυπώντας νευρικά το ένα του πόδι στο πάτωμα.

— Αυτοί οι παλιοέλληνες, Βίλ, φαίνεται ότι ετοιμάζουν κάποιο συλλαλητήριο!

— Έτσι φαίνεται, λέει ο Γιώργος ειρωνικά ενώ ο Σπίθας κλείνει την πόρτα πίσω του.

Ο φρούραρχος γυρίζει ξαφνιασμένος, αντικρύζει το σκοτεινό μουσούδι του αυτόματου που κρατάει ο Γιώργος και το πρόσωπό του γεμίζει τρόμο. Σηκώνει άργα τα χέρια του.

— Ποιός... ποιός... εϊ... εϊσαι; τραυλίζει. Τί...

Ξαφνικά, αναγνωρίζει το Έλληνόπουλο και προσθέτει:

— Τό... τό... Παιδί-Φάντασμα! Το θράσος σου είναι καταπληκτικό! Θά...

— Μην ξεάπτεσθε, κύριε φρούραρχε!, λέει ο Γιώργος σαρκαστικά. Μπορεί να πάθετε έτσι καμιά συμφοράσι! Σπίθα, σύρτωσης από μέσα την πόρτα;

— Αμέ; απαντάει το καθαυστερημένο στο μυαλό παιδί με το άχόρταγο στομάχι.

Από έξω ήθελες να την συρτώσω; Μανούλα μου, τί λιγούρα είναι αυτή που έχω! Κύριε φρούραρχε, μήπως έχεις τίποτε φαγώσιμα έδω μέσα;

Ο Γερμανός στρατηγός τον κυττάζει γουρλώνοντας τα μάτια του από την έκπληξη. Ο Γιώργος συνεχίζει:

— Αφόπλισέ τον, Σπίθα. Ωραία! Και τώρα, κύριε φρούραρχε, ακούστε με με προσο-

ΕΝΑΣ Γερμανός στρατηγός στέκεται κοντά στο παράθυρο και

χή. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας γίνεται ἓνα συλλαλητήριο. Εἶναι μιὰ διαμαρτυρία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐναντίον τῶν συλλήψεων ὁμήρων, ποὺ κάνετε καὶ ποὺ σκοπεύετε νὰ κάνετε. Ἐπιθυμία μας εἶναι τὸ συλλαλητήριο αὐτὸ νὰ γίνη εἰρηνικὰ, χωρίς αἱματοχυσία. Γι' αὐτὸ καὶ σὰς κάναμε τὴ μικρὴ αὐτὴ ἐπίσκεψι. Ξέρω ὅτι, σὲ παρόμοιες περιστάσεις, ἐσεῖς ἔχετε τὸ γενικὸ πρόσταγμα. Ἄν διατάξετε πῦρ, οἱ Ἰταλοὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες θὰ πυροβολήσουν, τὸ συλλαλητήριο θὰ διεξαχθῇ ἡρεμά, χωρίς διαδηλώσεις, καὶ οἱ διαδηλωτὲς θὰ διαλυθοῦν χωρίς ἐπείσθδια. Σὲ λίγες στιγμὲς, θὰ σὰς τηλεφωνήσουν οἱ περίπολοι ποὺ θρῖσκονται στοὺς δρόμους. Ἄν δώσετε διαταγὴ νὰ πυροβολήσουν, θὰ πυροβολήσω κι' ἐγὼ καὶ θὰ σὰς στείλω στὸν ἄλλο κόσμον. Ἄν ὄχι, θὰ μείνουμε ἐδῶ μαζί σας ὥσπου νὰ τελειώσῃ τὸ συλλαλητήριο κι' ἐπειτα θὰ φύγουμε χωρίς νὰ σὰς πειράξουμε! Διαλέξτε, κύριε φρούραρχε!

— Τὸ θράσος σου εἶναι... ἀρχίζει νὰ λήῃ ὁ Γερμανός.

Μὰ σωπαίνει. Τὸ τηλέφωνο πᾶνν στὸ τραπέζι του κουδουνίζει διαπερασιατικά. Μὲ διστακτικὲς κινήσεις, σηκώνει τὸ ἀκουστικό. Μιὰ φωνὴ λέει:

— Κύριε φρούραρχε! Οἱ Ἕλληνες ἔχουν συγκεροτήσει ἓνα συλλαλητήριο. Εἶναι πολὺς δεκάδες χιλιάδες! Τοὺς ἔχουμε κυκλώσει καὶ τὸ ἰταλι-

κὸ ἱππικὸ εἶναι ἕτοιμον νὰ ἐπιτεθῇ! Εἰδοποιήσαμε καὶ τὰ τόνκς! Δὲ μένει παρὰ νὰ διατάξετε πῦρ!

Ἡ κάννη τοῦ αὐτομάτου ποὺ κρατᾷ ὁ Γιώργος καρφώνεται στὴν πλάτη του. Τὸ Παιδί - Φάντασμα σφυρίζει σιγανὰ στὸ αὐτί του:

— Ἐχω τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη!

Ὁ στρατηγὸς τοῦ Χίτλερ διστάζει μὲ τὸ πρόσωπο νεκρικὰ χλωμό. Κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γιώργου κι' ἐπειτα λέει:

— Μὴν πυροβολήσετε ἀκόμη. Περιμένετε διαταγές μου! Ἀφήνει τὸ ἀκουστικό.

— Μπράβο!, λέει ὁ Γιώργος. Κάνετε αὐτὸ ποὺ ἔπρε...

Οἱ ὑπόλοιποις λέξεις του πνίγονται σὲ μιὰ μυριόστομη ἰαχὴ ποὺ κάνει τὰ τζάκια τοῦ γραφείου νὰ τρέμουν σὰν νὰ γίνεται σεισμός. Δεκάδες χιλιάδες στάματα, ἔξω, στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, φωνάζουν ρυθμικά:

— Ἐ-λευ-θε-ρί-α! Ἐ-λευ-θε-ρί-α!

Τὰ μάτια τοῦ φρούραρχου γεμίζουν τρόμο. Καταλαβαίνει τί σημαίνει αὐτό. Στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, ἔχουν ξεχυθῇ ἀμέτρητοι ἄνθρωποι ἀποφασισμένοι νὰ διακηρύξουν τὴν ἐπιθυμίαν τους νὰ ἐλευθερωθοῦν! Τί θὰ γίνη ἂν κανένας στρατιώτης πυροβολήσῃ ἐναντίον τους καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀρχίσουν τὴν ἐπίθεσιν; Ὅσους κι' ἂν γαζώσουν μὲ

Στην πιο κρίσιμη στιγμή, το σκοινί του κρεμασμένου κόβεται...

τὰ πολυβόλα, θὰ μείνουν ἀρκετοὶ γιὰ νὰ συντρίβουν τὶς δυνάμεις κατοχῆς καὶ νὰ κυριεύσουν τὴν Ἀθήνα!

Ἔξω, οἱ φωνές οὐρλιάζουν τώρα:

— Ἑλλάς! Ἑλλάς! Ἐλευθερία! Κάτω οἱ τύραννοι! Κάτω οἱ κατακτητές! Ἀέρασα!

— Ἀκούτε, κύριε φρούραρχε; λέει ὁ Γιώργος. Ἀκούτε τὴ θύελλα ποὺ ἔρχεται; Ἄν θελήσετε νὰ διατάξετε νὰ πυροβολήσουν οἱ στρατιῶτες σας, θὰ εἶναι σὰν νὰ θέλετε νὰ βάλετε μόνος σας φωτιά σὸ μπαρουτί!

Τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει πάλι. Ὁ φρούραρχος μὲ χέρι ποὺ τρέμει σηκώνει τὸ ἀκουστικό. Μιά φωνὴ λέει:

— Ἐχουμε γεγονότα, κύριε φρούραρχε! Μιά ὁμάς ἀπὸ Ἰταλοὺς ἱππεῖς ἐπιτέθη ἑναντίον τῶν διαδηλωτῶν μὲ τὰ σπαθιά. Σκοτώθηκαν τρεῖς διαδηλωτές, μὰ ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς δὲ σώθηκε κανένας! Τοὺς σκότωσαν οἱ Ἕλληνες ἀμέσως! Τὰ τὰνκς εἶναι ἔτοιμα! Νὰ διατάξουμε ἐπίθεσι;

— Ὁχι!, λέει ὁ φρούραρχος διασπαστικά. Θὰ περιοριστῇτε νὰ παρακολουθήσετε τὴ διαδήλωση χωρὶς νὰ πυροβολήσετε, ἀποφεύγοντας κάθε ἐπαφή μὲ τοὺς διαδηλωτές! Ἄν διαλυθοῦν, ἤσυχχα, ἀφήστε τους νὰ φύγουν. Μόνο ἂν δοκιμάσουν νὰ ἐπιτεθοῦν τότε γαζώστε τους μὲ τὰ πολυβόλα!

Ἀφίνει τὸ ἀκουστικό καὶ πέφτει βαρεῖα σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὁ Γιώργος κάθεται ἀπέναντί του. Ξαφνικά, χτυπήματα ἀκούγονται στὴν πόρτα!

Τὰ σκολατᾶκια

ΜΙΑ φωνὴ ἀκούγεται πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα:

— Κύριε φρούραρχε! Κύριε φρούραρχε! Εἰστε ἐντάξει;

Ὁ Γιώργος στρέφει τὴν κἀννη τοῦ ὄπλου τοῦ πρὸς τὸ στήθος τοῦ φρούραρχου, ποὺ ὁπαιντάει:

— Ἐντάξει! Τί συμβαίνει;

Κάποιος δοκιμάζει ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, ποὺ βέβαια δὲν ὑποχωρεῖ. Ἡ φωνὴ λέει:

— Δυὸ κατασκοποὶ κατῶρθωσαν νὰ μποῦν σὸ φρουραρχεῖο! Ἔβησαν ἐκτὸς μάχης τὸν φρουρὸ τῆς ταράτσας καὶ τὸ φρουρὸ τοῦ γραφείου σας καὶ χάθηκαν. Δὲν ξέρουμε τί ἔγιναν. Δὲν τοὺς βρήκαμε ὅσο κι' ἂν ψάξαμε! Καὶ σκεφτήκαμε μήπως εἶναι μέσα σὸ γραφεῖο σας!

— Δὲν εἶναι κανένας ἐδῶ!, λέει ὁ φρούραρχος μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει καὶ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα σὸ αὐτάματο τοῦ Γιώργου. Ψάξτε νὰ τοὺς βρῆτε!

Περνάει ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ Γιώργος κυττάζει κάθε τόσο τὸ ρολοῖ του. Ἐχει δώσει διαταγὲς νὰ διαλυθῇ ἡ διαδήλωση σὲ μισὴ ὥρα. Ἐχουν περάσει τριάντα λεπτά ἀκριβῶς ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ μπήκε σὸ γραφεῖο τοῦ φρούραρχου, ὅταν τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει καὶ πάλι. Μιά φωνὴ λέει:

— Ἀρχισαν νὰ διαλύωνται, κύριε φρούραρχε! Νὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ φύγουν ἢ νὰ ἐπι-

τεθούμε τώρα και να τους συν-
τρίψουμε;

— Να τους αφήσετε να δια-
λυθούν ήσυχα!

‘Αφίνει το ακουστικό και
γυρίζει στο Γιώργο.

— Έγινε αυτό που ήθελες,
Παιδί - Φάντασμα!, λέει μ’ έ-
να παράξενο χαμόγελο. Το
συλλαλητήριο πέτυχε και αυ-
τό είναι για μας μεγάλη ζη-
μία, γιατί τα μυαλά τών ‘Ελ-
λήνων θα πάρουν αέρα και θα
αντιστέκονται τώρα πιο εύκο-
λα στα στρατεύματα κατοχής
της Ελλάδος! Να δούμε ό-
μως πώς θα μπορέσης να φύ-
γης από εδώ μέσα! Πολύ φο-
βούμαι ότι δε θα καταφέρης
να φύγης και ότι θα μείνης έ-
δω! Έτσι, θα κερδίσουμε αυ-
τό που χάσαμε! Θα σέ κρε-
μάσουμε στην Πλατεία Συντά-
γματος, μπροστά σ’ όλο τον
κόσμο, και ο ελληνικός λαός
θα χάσει το κουράγιο που του
έδωσε το συλλαλητήριο!

‘Ο Γιώργος χαμογελάει κι’
αυτός.

— Θα το δούμε αυτό!,
λέει.

Περιμένει λίγο ακόμη, ώσ-
που πιά είναι βέβαιο ότι το
συλλαλητήριο έχει διαλυθή τε-
λείως. Τότε, σηκώνεται και
λέει:

— Θα κάνουμε ένα μικρό
περίπατο οι τρεις μας, κύριε
φρούραρχε! Έγώ, έσεις και ο
Σπίθας!

Το πρόσωπο του Γερμανού
χλωμαίνει πάλι.

— Πού... πού θα πάμε;
τραυλίζει.

— Θα μάς συνοδεύσετε ως

το κατώφλι του κτιρίου! Ξέρω
ότι είστε ευγενικός άνθρωπος
και δε θα μάς το άρνηθήτε αυ-
τό! ‘Ορθος!

‘Ο φρούραρχος τών Γερμα-
νών υπακούει. Σηκώνεται με
γόνατα που τρέμουν και προ-
χωρεί προς την πόρτα. ‘Ο
Γιώργος τον ακολουθεί. ‘Ο
Σπίθας ψάχνει γοργά τα συρ-
τάρια του γραφείου και αφή-
νει μια κραυγή θριάμβου. Έ-
χει βρή ένα μεγάλο κουτί γε-
μάτο σοκολατάκια!

— Μα...ούλα μου!, βογγάει.
Πολύ σκληρός άνθρωπος! Έ-
γώ να πεθαίνω από την πείνα
κι’ αυτός να έχη τέτοιες λι-
χουδιές και να μην τις βγάζη!

Χώνει μερικά σοκολατάκια
στο στόμα του, βάζει το κου-
τί κάτω από τη μασχάλη του
και ακολουθεί το Γιώργο.

— Ξέρετε τί θα κάνετε, λέει
το Παιδί - Φάντασμα στο
φρούραρχο. ‘Αν είναι φρουροί
έξω, στο δρόμο, θα τους
διατάξετε να απομακρυνθούν
και να μη δοκιμάσουν να μάς
πειράξουν. Διαφορετικά...

‘Ο Γερμανός κουνάει το κε-
φάλι του και ανοίγει την πόρ-
τα. Ένας φρουρός στέκεται
έξω.

— ‘Ακουσε, του λέει. Έ-
δώ μαζί μου είναι οι δυο κα-
τάσκοποι που μπήκαν στο
κτίριο! Είναι έτοιμοι να με
σκοτώσουν αν τους πειράζε-
τε! Είδοποίησε λοιπόν τους
άλλους να μάς αφήσουν να πε-
ράσουμε ανενόχλητοι και να
βγούμε στο δρόμο! Κατάλα-
βες;

— Μά... μάλιστα, στρατη-

γέ μου! τραυλίζει ο στρατιώτης.

Και απομακρύνεται τρέχοντας. Ο φρουρός και τα παιδιά δγαίνουν στο διάδρομο και κατεβαίνουν τη σκάλα. Δε συναντούν κανένα στο δρόμο τους, όπου φτάνουν στο ισόγειο. Έκεί, είναι η φρουρά της εισόδου, μα στέκονται δλοι τους παράμερα. Περνοούν από μπροστά τους, διαβαίνουν το κατώφλι και δγαίνουν στο δρόμο. Ένα αυτοκίνητο είναι σταματημένο πιο πέρα. Ο Γιώργος βαδίζει προς τα εκεί, ανοίγει την πόρτα του, μπαίνει μέσα, κάθεται στο δολάν και λέει στο Σπίθα:

— Έμπα και σύ λοιπόν! Κύριε φρούραρχε, μπορείτε να γυρίσετε τώρα στο γραφείο σας! Εύχαριστώ για τη συνεργασία!

Άπλώνει το χέρι του για να δάλη μπρος τη μηχανή, αλλά μαρμαρώνει. Το γυμνασμένο ατί του συλλαμβάνει ένα ρυθμικό ήχο, που προέρχεται από το έσωτερικό της μηχανής: «Τίκ-τάκ! Τίκ-τάκ!»

Καταλαβαίνει άμεσα! Οι Γερμανοί έχουν προετοιμάσει τα πάντα! Έχουν τοποθετήσει μια δόμβα μέσα στο αυτοκίνητο, μια δόμβα που πρόκειται να έκραγη σε λίγα λεπτά ή λίγα δευτερόλεπτα! Επίτηδες το άφησαν εκεί το αυτοκίνητο αυτό, ξέροντας ότι το Παιδί - Φάντασμα θα το έπαιρνε για να δραπετεύσει!

— Έξω, Σπίθα!, φωνάζει. Ανοίγει την πόρτα και κυλάει στο πεζοδρόμιο, όπου μέ

νει μπρούμυτα, με το πρόσωπο κολλημένο χάμω. Ο Σπίθας τον μιμείται.

Μια στιγμή άργότερα, μια τρομακτική έκρηξις κάνει τ' ατία τους να πανέσουν...

Εις θάνατον

ΤΟ αυτοκίνητο άνασπώνεται στον αέρα, ξαναπέφτει χάμω και μένει με το πλευρό, με την μηχανή του κατεστραμμένη τελείως. Αν τα δυο παιδιά βρίσκονταν μέσα του τη στιγμή της έκρηξης, θα είχαν σκοτωθή.

Την ίδια στιγμή, από ένα αντικρινό κτίριο, αυτόματα και πιστόλια άρχίζουν να δάλουν έναντιον των παιδιών! Είναι Γερμανοί στρατιώτες, που έχουν τοποθετηθή εκεί περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να χτυπήσουν τους δυο μικρούς αλλά έκπληκτικούς έπιδρομείς.

Τα δυο Έλληνόπουλα δέ χάνουν την ψυχραιμία τους. Ταμπουρώνονται πίσω από το άεστραμμένο αυτοκίνητο και άπαντούν στους πυροβολισμούς των Γερμανών ο Γιώργος με το αυτόματο και ο Σπί

θας με τὸ πιστόλι του, ἐνῶ ταυτόχρονα χώνει τὸ χέρι του στὸ κουτί με τὶς σοκολάτες καὶ καταβροχθίζει ὁλόκληρες φούχτες!

Μερικοὶ Γερμανοὶ πέφτουν χτυπημένοι, μὰ ἡ μάχη δὲν κρατᾷ πολὺ. "Ἄλλοι Γερμανοὶ ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι καί, πρὶν τὰ δύο παιδιὰ ἀντιληφθοῦν τὸν κίνδυνον, πέφτουν ἐπάνω τους καί, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη συμπλοκή, τοὺς συλλαμβάνουν.

Μέσα σ' ἓνα μεγάλο γραφεῖο εἶναι συγκεντρωμένοι μερικοὶ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, Γερμανοὶ καὶ Ἰταλοί. "Ανάμεσά τους εἶναι καὶ ὁ διοικητὴς ὅλων τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων, τῆς Ἑλλάδος, ὁ διοικητὴς ὅλων τῶν ἰταλικῶν στρατευμάτων καὶ ὁ Γερμανὸς φρούραρχος τῆς Ἀθήνας. Ὁ τελευταῖος λέει:

— "Επιτέλους, θὰ δώσουμε τώρα μιὰ ἀπάντησι στοὺς "Ἑλληνες!

Ὁ διοικητὴς τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων κατοχῆς, ποὺ φυσικὰ εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὸ φρούραρχο, μουρμουρίζει:

— Εἶστε τυχερός, κύριε φρούραρχε! "Αν δὲν πιάνατε τελικὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα, θὰ περνούσατε τώρα ἀπὸ στραποδικεῖο γιὰτὶ δώσατε διαταγὴ νὰ μὴν πυροβολήσουν τὰ στρατεύματά μας κατὰ τὴ διάρκειαν τοῦ συλλαλητηρίου!

— Τὸ ἔκανα ἐπίτηδες αὐτό!, λέει ὁ φρούραρχος. Τὸ

ἔκανα γιὰ νὰ παγιδεύσω τὸ Παιδί - Φάντασμα! "Ὅπως κι' ἔγινε!

Ὁ Γιῶργος ποὺ εἶναι καθι-ορισμένος ἀπέναντί τους σὲ μιὰ καρέκλα με τὸ Σπίθα δίπλα του γαμογελαίει. Ὁ φρούραρχος λέει ψέματα!

Ὁ φρούραρχος συνεχίζει:

— Προτείνω νὰ τοὺς κρεμάσουμε καὶ τοὺς δύο στὴν Πλατεία Συντάγματος! "Ἔτσι θὰ δοῦν οἱ "Ἕλληνες ὅτι τὸ Παιδί - Φάντασμα δὲν ὑπάρχει καὶ θὰ μαζευτοῦν πάλι! Θὰ χάσουν ὅλο τὸ θάρρος ποὺ τοὺς ἔδωσε τὸ συλλαλητήριο!

Ὁ Γερμανὸς διοικητὴς κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Συμφωνῶ, λέει. "Εκτὸς ἂν τὸ Παιδί - Φάντασμα θέλῃ νὰ συνεργαστῇ μαζί μας, ὁπότε ὄχι μόνο θὰ τοῦ χαρίσου με τὴ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸ γεμίσουμε πλούτη καὶ τίμης! Τί λές, Παιδί - Φάντασμα;

— Τί νὰ πῶ; κάνει ὁ Γιῶργος ἥρεμα. Χάνετε τὸν καιρὸ σας! Κρεμάστε μας νὰ τελειώσουμε!

— "Εγὼ ἔχω ἀντιρρήσεις!, λέει ὁ Σπίθας. "Αν μοῦ σφίξουν τὸ λαιμὸ με τὴ θηλεία, πῶς θὰ τρώω; Δὲ θὰ μπορῇ νὰ κατεβῇ τὸ φαγητὸ κάτω καὶ θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα!, μαπούλα μου!

Ὁ Γερμανὸς διοικητὴς γελάει καὶ λέει:

— Μὴ φοβάσαι, Σπίθα! "Αφοῦ σὲ κρεμάσουμε, θὰ ξεσφίξουμε τὸ σκοινί, ὥστε νὰ μὴν ἐμποδίζεται τὸ φαγητὸ νὰ κατεβαίῃ!

— "Αν εἶναι ἔτσι, κρεμά-

στε με!, λέει το καθυστερημένο στο μυαλό παιδί. Χαλάλι σας!

Το πρόσωπο του Γερμανού διοικητή σοβαρεύει.

— 'Η εκτέλεσις', λέει, θά γίνη αύριο στις δέκα το πρωί. Νά ειδοποιηθῇ ὅλος ὁ ἑλληνικός λαὸς μὲ τὸ ραδιόφωνο καὶ τὶς ἐφημερίδες. Θά πάρουμε ὅμως τὰ μέτρα μας ὥστε νὰ μὴ συγκεντρωθοῦν παρὰ μόνο μερικὲς χιλιάδες ἄνθρωποι στὴν Πλατεία Συντάγματος. Καὶ θά ζώσουμε ὅλη τὴν πλατεία μὲ τάνκς!

Δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Κατερίνας, τοῦ Διαβολάκου καὶ τοῦ Ζουζουνιού, καθὼς, τὸ θρόνυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἀκοῦνε ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τὴ φοβερὴ εἶδησι. Τὸ Παιδί - Φάντασμα καὶ ὁ Σπίθας εἶναι στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν καὶ πρόκειται νὰ τοὺς κρεμάσουν στὴν Πλατεία Συντάγματος αύριο τὸ πρωὶ στὶς δέκα!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ἡ Ἑλληνοπούλα μὲ λυγμούς. Τί μπορούμε νὰ κάνουμε; Σίγουρα, οἱ Γερμανοὶ θά ἔχουν ζώσει τὴν πλατεία μὲ τάνκς! Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι αὐτὸ ποὺ ἤθελε νὰ κάνῃ ὁ Γιώργος ἦταν σωστὴ τρέλλα! Τώρα; Τί θά γίνη τώρα;

Ὁ Διαβολάκος, πού, κάθε φορὰ πού λείπει ὁ Γιώργος, παίρνει αὐτὸς τὴν ἀρχηγία, λέει μὲ ἥρεμὴ φωνή:

— Δὲν πρέπει νὰ ἀπελπιζόμαστε, Κατερίνα! Ὅσο ὁ Γιώργος καὶ ὁ Σπίθας εἶναι

ζωντανοί, ὑπάρχουν ἐλπίδες! Αὐτὴ τὴ στιγμή ἔχω ἓνα σχέδιο στὸ μυαλό μου. Εἶναι κάπως παλαιό, εἶναι ἀλήθεια, μὰ χωρὶς τόλμη καὶ χωρὶς λίγη τρέλλα, δὲν μπορεῖ ποτὲ κανεὶς νὰ κάνῃ τίποτε σὲ παρόμοιες περιστάσεις! Θά συγκεντρώσουμε τοὺς ὑπαρχηγούς τῆς ὁργανώσεώς μας καὶ θά κουβεντιάσουμε. Θά βρούμε τὸν τρόπο νὰ σώσουμε τὸ Γιώργο καὶ τὸ Σπίθα, ἢ θά πεθάνουμε κι' ἐμεῖς μαζί τους!

Μὲ τὴ θηλειὰ
στὸ λαιμὸ

ΜΙΑ ὥρα ἀργότερα, κάπου στὴν Ἀθήνα, ἡ Κατερίνα, ὁ Διαβολάκος, τὸ Ζουζούνι καὶ καμμιὰ δεκαριὰ πατριῶτες κουβεντιάσαν μὲ χαμηλὲς φωνὲς καὶ μὲ πρόσωπα συννεφιασμένα.

— Δύσκολο, πολὺ δύσκολο!, λέει κάποιος.

— Ὅλα εἶναι δυνατὰ ὅταν ὑπάρχῃ τόλμη, λέει ὁ Διαβολάκος, καὶ ὅταν προετοιμαστῇ ἡ ἐπίθεσις μὲ προσοχὴ καὶ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια! Ἀκούστε τὸ σχέδιό μου! Ἀς μπούμε στὴ θέσι τῶν Γερμα-

νών. Σίγουρα, αν περιμένουν κάποια επίθεσι, θα την περιμένουν πριν γίνει ή εκτελεσθεί και όχι αφού γίνει! Δεν είναι έτσι;

Οι άλλοι κουνούν τα κεφάλια τους καταφατικά. 'Ο Διαβολάκος συνεχίζει:

— "Αν λοιπόν η επίθεσίς μας γίνει αφού κρεμαστή ο Γιώργος, έχουμε πολλές πιθανότητες να αϊφινιδιάσουμε τους Γερμανούς, γιατί δε θα περιμένουν πια την επίθεσί μας. Δεν είν' έτσι;

— Καί σε τί θα μάς χρησιμεύσει η επίθεσις, αφού ο Γιώργος θα έχη πια κρεμαστή; Δεν θέλουμε να πάρουμε απλώς το πτώμα του αλλά τον ίδιο ζωντανό!

— 'Ακριβώς. Γι' αυτό η επίθεσις θα γίνει τη στιγμή ακριβώς που ο Γιώργος θα βρεθεί στον αέρα, κρεμασμένος από το σκοινί του δημίου! Θα αναλάβω εγώ να κόψω το σκοινί. Αυτό είναι δικός μου λογαριασμός. Στο μεταξύ, πλάι σε κάθε τάνκ θα στέκονται μερικοί δικοί μας με μία δακρυγόνα δόμδα στην τσέπη ο καθένας και ενώ όλοι θα κυττάζουν τον κρεμασμένο, θα ορμήσουν στα τάνκς και θα πετάξουν μέσα τις δακρυγόνες δόμδες για να άχρηστεύσουν προσωρινά τα πληρώματά τους. Άλλοι θα είναι κοντά στα άποσπασματα των στρατιωτών και θα ρίξουν επίσης έναντιόν τους άλλες δακρυγόνες δόμδες! Έτσι, ελπίζω να μπορέσουμε να έλευθερώσουμε το Γιώργο και το Σπίθα,

χωρίς καν να χυθεί αίμα!

— Μιά στιγμή!, λέει ένας πατριώτης. Καλά όλα αυτά, αλλά οι δακρυγόνες δόμδες δε θα πειράξουν και τα δικά μας μάτια; Καί τότε πώς θα μπορέσουμε να σώσουμε τους δικούς μας;

'Ο Διαβολάκος δείχνει έναν ηλικιωμένο άντρα που είναι καθισμένος παράμερα και λέει:

— 'Ο κύριος από δω είναι μέλος της οργανώσεώς μας. Καί είναι οφθαλμίατρος. Έχει ένα φάρμακο, πού, αν το ρίξουμε στα μάτια μας λίγα λεπτά πριν από την επίθεσι, θα μάς προστατεύσει από τα δακρυγόνα αέρια! "Αν όλα αυτά γίνουν με απόλυτο συντονισμό, είμαι βέβαιος ότι θα πετύχουμε. "Αν δεν συντονίσουμε τις κινήσεις μας, τότε και εμείς και ο Γιώργος με το Σπίθα είμαστε χαμένοι! Γι' αυτό, όσοι πιστεύουν ότι η επιχείρησις αυτή είναι πολύ επικίνδυνη γι' αυτούς, μπορούν να το δηλώσουν και να αποσυρθούν!

Τα μάτια όλων κυττάζουν άγρια το Διαβολάκο. Ένας από τους πατριώτες λέει:

— Γιατί το λες αυτό, Διαβολάκο; Ξέρεις πολύ καλά ότι όλα τα μέλη της οργανώσεώς μας είναι πρόθυμα να πεθάνουν για την πατρίδα μας και για τον άρχηγό μας το Γιώργο Θαλάσση! Δεχόμαστε το σχέδιό σου! Είναι παλαβό, αλλά και αντάξιο του Παϊδιού - Φάντασμα! Έχουν δικιο εκείνοι που σε έχουν έπρ-

νομάσει «μικρό Παιδί - Φάντασμα!» "Ας μελετήσουμε τις λεπτομέρειες και ἄς φύγουμε γιὰ νὰ πάμε νὰ προετοιμάσουμε τὰ μέλη μας ποὺ θὰ πάρουν μέρος στὴν ἐπιχείρησι...

* * *

Εἶναι δέκα παρὰ πέντε, τὸ ἐπόμενο πρωί. Ἡ Πλατεία Συντάγματος εἶναι γεμάτη κόσμος. Θὰ εἶναι ἐκεῖ συγκεντρωμένοι δυὸ ἢ τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώποι, ποὺ ἤρθαν νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα. Στὸ βάθος, δὲν ἤρθαν γι' αὐτὸ ὅμως. Στὴν πραγματικότητα πιστεύουν ὅλοι τους ὅτι ἡ ἐκτέλεσις δὲ θὰ γίνη. Τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο θὰ θρῆ τρόπο, τὴν τελευταία στιγμή, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ δῆμιό! Πόσες ἄλλες φορές δὲν ἔφτασε ὥς τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα καὶ τὴν τελευταία στιγμή γλύτωσε εἴτε μὲ τὶς δικές του μόνο δυνάμεις εἴτε μὲ τὴ βοήθεια τῶν φίλων του!

Δέκα τῶνκς εἶναι σταματημένα γύρω - γύρω, στὶς ἄκρες τῆς πλατείας, μὲ τὰ κανόνια τους καὶ τὰ πολυβόλα τους στραμμένα πρὸς τὸ πλήθος. Σὲ διαφορὰ σημεῖα τῆς πλατείας ἐξάλλου στέκονται ἱσχυρὰ ἀποσπάσματα Γερμανῶν στρατιωτῶν, μὲ αὐτόματα στὴν ἀγκυαλιά τους.

Ἐνα ἀκόμη πιὸ ἱσχυρὸ ἀπόσπασμα εἶναι τοποθετημένον γύρω ἀπὸ τὴ μικρὴ ἐξέδρα ὅπου πρόκειται νὰ γίνη ἡ ἐκτέλεσις!

Κάποιος κουνάει τὸ κεφάλι

του καὶ λέει:

— Αὕτῃ τῇ φορᾷ νομίζω ὅτι ὅλα τελείωσαν γιὰ τὸ Παῖδι - Φάντασμα! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σωθῇ! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν κλοιὸ αὐτὸν τοῦ θανάτου!

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ἓνα θωρακισμένο αὐτοκίνητο διασχίζει τὴν πλατεία, περνώντας ἀπὸ ἓνα διάδρομο ποὺ ἔχουν ἀφήσει ἀνοιχτοὶ οἱ Γερμανοί, καὶ σταματᾷ κοντὰ στὴν ἐξέδρα. Ἀπὸ αὐτὸ βγαίνουν μερικοὶ Γερμανοὶ καὶ τὰ δυὸ Ἑλληνόπουλα. Νεκρικὴ σιγὴ ἀπλώνεται μέσα στὴν πλατεία καθὼς τὰ δυὸ ἡρωϊκὰ παιδιὰ ἀνεβαίνουν στὴν ἐξέδρα μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν Γερμανῶν γυρίζει πρὸς τὸ πλήθος καὶ λέει:

— Ὁ Γιώργος Θαλάσσης ἢ Παιδί - Φάντασμα καὶ ὁ Νίκος Κατσανίκος ἢ Σπίθας καταδικάσθηκαν νὰ κρεμαστοῦν σήμερα στὴν Πλατεία Συντάγματος ὡς ἐχθροὶ τῆς Γερμανίας καὶ τῶν Συμμάχων της! Ὁ δῆμιος ἄς κάνει τὸ καθήκον του!

Ὁ Γιώργος δὲν τὸν ἀκούει καν. Τὰ μάτια του ἔχουν διακρίνει, κοντὰ στὴν ἐξέδρα, ἓνα πονηρὸ μουτράκι. Εἶναι τὸ μοῦτρο τοῦ Διαβολάκου. Καὶ τὸ παιδάκι τοῦ κλείνει τὸ ἓνα του μάτι! Κάτι πρέπει νὰ συμβαίνει! Κάτι θὰ ἔχουν προετοιμάσει οἱ φίλοι του γιὰ νὰ προσπαθήσουν νὰ τὸν ἐλευθερώσουν! Ἡ καρδιά του σφίγεται. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας! Θὰ θυσια-

στούν άσκοπα!

Δοκιμάζει νά κουνήσει τὸ κεφάλι του γιὰ νά δώση στὸ Διαβολάκο νά καταλάβῃ ὅτι δὲν πρέπει νά κάνουν τίποτε, μὰ ὁ Διαβολάκος ξανακλείνει τὸ μάτι του καὶ χαμογελάει δείχνοντάς του τὴ σφεντόνα του...

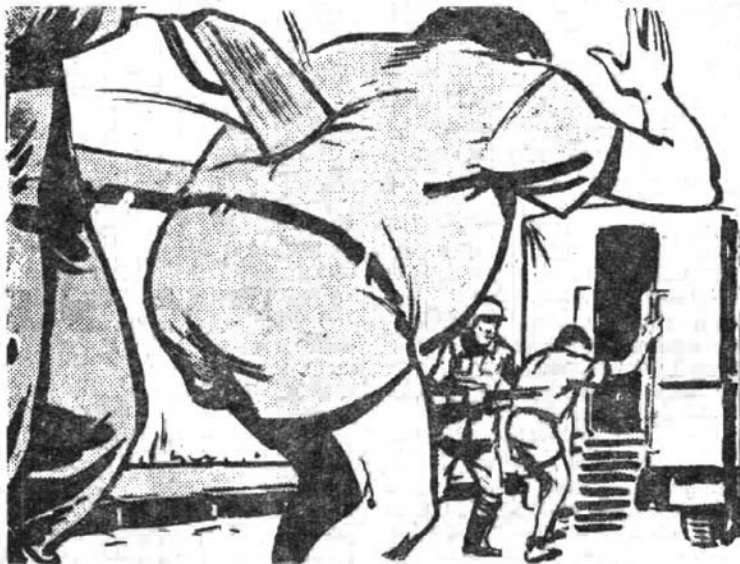
Τρελλάθηκε σίγουρα αὐτὸ τὸ παιδί! Θέλει νά τὸν σώση ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δημίου μὲ τὴ σφεντόνα του!

Νοιώθει νά τὸν σπρώχνουν πρὸς τὸ σκοινὶ μὲ τὴ θηλειά, πού κρέμεται ἀπὸ ἓνα στύλο τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Νοιώθει νά τοῦ περνοῦν τὴ θηλειά στὸ λαιμό, ἐνῶ ὅλες του οἱ αἰσθήσεις εἶναι σὲ ἐπιφυλακή. Πε-

ριμένει ν' ἀκούση φωνές, τα-
ραχή, πυροβολισμούς. Μὰ δὲν ἀκούει τίποτε. Τὸ σκοινὶ σφίγ-
γεται γύρω στὸ λαιμό του καὶ
τὸ κορμί του βρίσκεται στὸν
ἀέρα...

Τὰ... Γερμανάκια!

○ Διαβολάκος, μὲ
γοργές κινήσεις,
τοποθετεῖ στὴ σφεντόνα του
ἓνα μικρὸ στρογγυλὸ ἀντικείμε-
νο. Εἶναι μιὰ μικροσκοπι-
κὴ δόμβα. Μιὰ δόμβα ἐκρη-
κτικὴ καὶ ἐμπρηστικὴ ταυτό-
χρονα! Σημαδεύει καί, τὴ στι-
γμὴ ποὺ τὸ σῶμα τοῦ Γιώρ-
γου βρίσκεται πιά στὸν ἀέρα,

Οἱ Γερμανοὶ τοὺς σπρώχνουν θάνασσα μὲ τὰ ὅπλα.

‘Ο Διαβολάκας με αφάνταστη ψυχραιμία σημαδεύει τὸ σκοινί.

αφήνει τὸ λάστιχο. Ἡ μικροσκοπικὴ βόμβα ταξιδεύει στὸν ἀέρα, χτυπάει πάνω στὸ τεντωμένο σκοινὶ καὶ σκάζει. Τὸ σκοινὶ κόβεται! Καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Γιώργου πέφτει πάνω στὴν ἐξέδρα!

Εἶναι δύσκολο νὰ περιγράψω καμὲς αὐτὰ πού ἐπακολουθοῦν. Οἱ Γερμανοὶ κυττάζουν οὐσιασμένον πότε τὸ Παιδί-Φάντασμα καὶ πότε τὸ σκοινί, μὴν μπορώντας νὰ καταλάβουν τί συνέβη.

Καὶ τότε ἄντρες μὲ λυγρὰ καὶ νευρώδη κορμιά κινούνται γοργὰ καὶ ὁρμούν πάνω στὰ τσίγκς, πού εἶναι σταματημένα ὁλόγυρα, στὶς ἄκρες τῆς

πλατείας. Σκαρφαλώνουν ἐπάνω, ἀνασηκώνουν τὰ σκεπάσματα τῆς εἰσόδου τῶν ἀτσάλινων μεγαθηρίων τοῦ πολέμου καὶ ρίχνουν στὸ ἐσωτερικὸ τους διακρυγόνες βόμβες, κλείνοντας ἀμέσως ἐπείτα τὰ σκεπάσματα.

Ταυτόχρονα, ἄλλοι ἄντρες ρίχνουν παρόμοιες βόμβες ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους Γερμανοὺς τῶν ἀποσπασμάτων, πού εἶναι σταματημένα σὲ διάφορα σημεῖα τῆς πλατείας. Συνεφάκια ἀπὸ ἄσπρο καπνὸ σηκώνονται καὶ οἱ Γερμανοὶ ἀρχίζουν νά... κλαῖνε ἀκράτητα!

Ὁ Σπίθας, πάνω στὴν ἐξέδρα, κυττάζει χαζὰ γύρω, χω-

ρίς νά μωρη νά καταλάβη τί συμβαίνει.

— Μανούλα μου!, μωρ-μωρίζει ανάμεσα στα δόντια του. Γιατί δλη αὐτὴ ἡ φασαρία; "Ετσι κι' ἀλλοιῶς θὰ πεθάνουμε, γιατί λοιπὸν δὲ μᾶς ἀφήνουν νά πεθάνουμε ἡσυχοί;

Βλέπει τοὺς Γερμανοὺς ποὺ ἔχουν ἀρχίσει νά κλαίνε καί... συγκινεῖται!

— Μανούλα μου!, κάνει. Δὲν τὸ φανταζόμουν ὅτι εἶναι τόσο πονητικοί—οἱ Γερμανοί! Οἱ καημένοι! Κλαίνε ἐπειδὴ θὰ μὲ κρεμάσουν! "Αληθινοὶ χριστιανοὶ οἱ ἀνθρώποι αὐτοί! Κορόμηλο πέφτει τὸ δάκρυ τους!

Καὶ τότε μιὰ δόμβα σκάζει ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες ποὺ φρουροῦν τὴν ἐξέδρα καὶ τὸ δακρυγόνον ἀέριο ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὰ μάτια τοῦ Σπίθα, ποὺ ἀρχίζει νά κλαίη κι' αὐτός!

— "Αχ!, βογγάει. Μὲ πῆραν κι' ἐμένα τὰ κλάματα! Μ' ἔπιασε ἡ συγκίνησι! Χούουου. Τί καλὰ παιδιὰ ποὺ εἶναι οἱ Γερμανοί! Τί πονητικὰ παιδιὰ!

"Ενῶ τὸ πλῆθος γύρω ἀπομακρύνεται πανικόβλητο τρέχοντας πρὸς κάθε κατεύθυνσι, οἱ πατριῶτες περνοῦν στὸ δεῦτερο μέρος τοῦ σχεδίου τους. Τυφλωμένοι προσωρινὰ ἀπὸ τὰ δακρυγόννα ἀέρια, οἱ Γερμανοὶ δὲν μποροῦν νά δοῦν τοὺς "Ελληνες νά σκαρφαλῶνουν πάνω στὴν ἐξέδρα καὶ νά ἀρπάξουν στὰ χέρια τοὺς τοὺς δυὸ δεμένους καταδίκους

ποὺ κλαίνε κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὰ ἀέρια, καὶ νά τοὺς κουβαλοῦν γοργὰ πρὸς τὴν ὁδὸ Μητροπόλεως. "Εκεῖ, στρίβουν ἀριστερά, μπαίνουν στὴν ὁδὸ Νίκης καὶ ρίχνουν τὸ Γιῶργο καὶ τὸ Σπίθα μέσα σ' ἓνα αὐτοκίνητο ποὺ εἶναι στοματημμένο ἐκεῖ. "Ο Διαβολάκος καὶ τὸ Ζουζοῦνι μπαίνουν στὸ ἴδιο αὐτοκίνητο καὶ ἡ Κατερίνα, ποὺ εἶναι καθισμένη στὸ δολάν, ξεκινάει καὶ ἀναπτύσσει ταχύτητα.

Οἱ ἄλλοι πατριῶτες ἐξαφάνιζονται κι' αὐτοὶ γοργὰ, ἄλλοι μὲ αὐτοκίνητα καὶ ἄλλοι μὲ τὰ πόδια.

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ποὺ μεταφέρει τοὺς δυὸ καταδίκους, ὁ Σπίθας ἔχει τρελλάνει τ' ἄλλα παιδιὰ στὴ φλυαρία. "Ενῶ τὰ μάτια του δακρῦζουν ἀκόμα καὶ δὲν μπορεῖ νά διακρίνῃ τίποτε, τὸ ἀχόρταγο παιδί μὲ τὸ καθυστερημένο μυαλὸ καὶ τὴ μεγάλη καρδιά λέει:

— Δὲν ξέρετε πόσο εἶμαι συγκινημένος, Γερμανάκια μου! Τί καλὰ παιδιὰ ποὺ εἴστε! Κλάματε ἐπειδὴ θὰ ἐκτελοῦσαν τὸ Σπίθα, ἔ; Καὶ ἀποφασίσατε νά μὲ ἐλευθερώσετε! "Ομολογῶ ὅτι δὲν τὸ περίμενα αὐτό! Εἶχα πολὺ κακὴ ἰδέα γιὰ σᾶς, Γερμανάκια μου. Σᾶς νόμιζα κακοὺς καὶ αἰμοβόρους καὶ δολοφόνους! Μὰ ἔπεσα ἐξω! "Όταν σᾶς εἶδα νά κλαίτε ἀπὸ τὴ συγκίνησί σας, εἶπα μέσα μου! «Κύτταξε ἐκεῖ συμπόνια! "Αληθινοὶ χριστιανοί!» Γιῶργο, Γιῶργο! Εἶσαι κοντά μου;

— Ναί!, λέει ο Γιώργος που έχει κι' αὐτὸς δάκρυα στὰ μάτια. Δίπλα σου εἶμαι!

— Μπράβο!, λέει ὁ Σπίθας. Μπράβο, Γερμανάκια μου! 'Ελευθερώσατε καὶ τὸ Γιώργο! Εἰσαστε σπουδαῖα παιδιὰ! Δὲν μπορῶ νὰ σὰς περιγράψω τὴν εὐγνωμοσύνη μου! Σώσατε καὶ τὸ Γιώργο! Γιατὶ ξέρετε, ὁ Γιώργος ἔπρεπε νὰ σωθῇ μὲ κάθε θυσία, γιατί τὸν χρειάζεται ἡ πατρίδα μας! 'Ενὼ ἐγὼ δὲν πειράζει κι' ἂν μὲ κρεμοῦσαν! 'Ολο στὸ φαγητὸ ἔχω τὸ νοῦ μου καὶ σὲ τίποτ' ἄλλο! Εἶμαι ἕνας ἄχρηστος ἄνθρωπος!

Τὰ παιδιὰ πού τὸν ἀκοῦνε μποροῦν νὰ κρατηθοῦν ἄλλο καὶ βάζουν τὰ γέλια. 'Ο Σπίθας νομίζει ὅτι γελοῦν οἱ Γερμανοὶ καὶ θεωρεῖ κι' αὐτὸς καθήκον του νὰ γελᾷ γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ, μολονότι δὲν καταλαβαίνει γιατί γελοῦν.

— Χά, χά, χά!, κάνει. Χά, χά χά! 'Αστεῖο, ἔ; Δέ μοῦ λέτε ὅμως, μωρὲς παιδιὰ, γιατί γελάτε;

Τὰ γέλια διπλασιάζονται καὶ ὁ Διαβολάκος λέει:

— Εἰσαι κοῦτὸς σὰν τὰ λάχανα, Σπίθα!

— 'Α!, κάνει ὁ Σπίθας καταλαβαίνοντας τὸ πάθημά του. 'Εσεῖς μὰς γλυτώσατε, ἔ; Χμ!

Κοντοστέκεται γιὰ μιὰ στιγμή καί, γιὰ νὰ μπαλώσῃ τὸ πάθημά του, προσθέτει:

— Σὰς τὴν ἔσκασα! Σὰς ἔκανα νὰ νομίζετε ὅτι μιλοῦσα σοβαρά! Χά, χά, χά!

Ξαφνικά, σιωπᾷνε, ζαρώνε τὰ φρύδια του καὶ λέει:

— Κάποιος μίλησε γιὰ λάχανα! Μανούλα μου! Πού εἶναι τὰ λάχανα; Τρελλάθηκα ἀπὸ τὴν πείνα! 'Η πολλὴ συγκίνησι μ' ἔκανε νὰ χωνέψω ὅλα ὅσα μοῦ ἔδωσαν νὰ φάω οἱ Γερμανοὶ πρὶν ξεκινήσουμε γιὰ τὴν ἐκτέλεσι!

'Ο Σπίθας
...ποιητής!

ΣΠΙΘΑΣ τῶχει
ρίξει στὴν...

ποίησι! Τὶς τελευταῖες εἴκοσι τέσσερις ὥρες δὲν ἔχει φάει παρὰ μόνο ἕνα... σακκουλάκι χαιρούπια, πού τὸ μόνο πού κατῶρθωσαν νὰ κάνουν ἦταν νὰ τοῦ ἀνοίξουν περισσότερο τὴν ὄρεξι! Καί, ἐπειδὴ δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο νὰ βάλῃ στὸ στόμα του, φτιάχνει στίχους γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν πείνα του. Δυστυχῶς ὅμως, κατὰ περίεργο τρόπο, ὅλοι οἱ στίχοι πού κατασκευάζει καταλήγουν στὸ νὰ μιλοῦν γιὰ φαγητά!

Καθισμένοι κοντά του, ὁ Διαβολάκος καὶ τὸ Ζουζούνη ξεκαρδίζονται στὰ γέλια διαβάζοντας πᾶνω ἀπὸ τὸν ὄμο του τοὺς στίχους του:

«Τί ωραία μέρα!
Εἰς τὰ δάση πέρα,
κελαδοῦν τ' ἀηδονία!
Νάχα δυὸ... πεπνόνια!

Νάχα δυὸ καρπούζια
κρύα, κρύα, μπουζία,
κι' ἓνα ἀρνὶ στὴ σούβλα...»
Ἐδῶ ὁ Σπίθας κοντοστέκεται
γιὰ νὰ δοῇ τὴν ὁμοιοκαταληξία
καὶ ὁ Διαβολάκος συμπληρώνει
τὸ τεράστιχό του:

— Καὶ δυὸ νόστιμα... τοῦ-
βλα!

Καὶ βάζει πάλι τὰ γέλια
μαζὶ μὲ τὸ Ζουζούνι. Ὁ Σπί-
θας ἀγριεύει:

— Τοῦβλο εἶσαι καὶ φαίνε-
σαι, Διαβολάκο! Τί ξέρεις ἐ-
σύ ἀπὸ ποίησι, βρέ; Εἶσαι ἔ-
να γαιδοῦρι! Τί ξέρεις ἀπὸ
στίχους; Τρώγονται τὰ τοῦ-
βλα, βρέ ζῶν;

Ὁ Διαβολάκος ἀνοίγει τὸ
στόμα του γιὰ νὰ πειράξῃ τὸν
ἀχόρταγο φίλο του, μὰ τὴν ἴ-
δια στιγμή ἀπὸ ἓνα διπλανὸ
θηματικὸ σῆμα, ποὺ σημαίνει
κρῶν ἡρώων ἀκούγεται ἓνα σι-
γανὸ σφύριγμα. Εἶναι ἓνα συν-
θηματικὸ σῆμα, ποὺ ὑσημαίνει
ὅτι τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο
τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἔχει νὰ
μεταδώσῃ στὸ Παιδί - Φάντα-
σμα κάποιον σπουδαῖο μήνυ-
μα.

Ὁ Γιώργος, ποὺ μαζὶ μὲ
τὴν Κατερίνα διασκέδαζε πα-
ρακολουθώντας τὸ Σπίθα καὶ
τὰ παιδάκια, σηκώνεται καὶ
περνάει στὸ διπλανὸ δωμάτιο.
Ἐκεῖ πιέζει στὸν τοῖχο μιὰ
μικρὴ προεξοχή καὶ ἓνα τρίξι-
μο ἀκούγεται. ἓνα κομμάτι

τοῦ τοίχου παραμερίζει ἀπο-
καλύπτοντας μιὰ μικρὴ κρύ-
πτη ὅπου εἶναι τοποθετημένη
μιὰ συσκευή ἀσυρμάτου.

Τραβάει ἐξω τὴ συσκευή, τὴ
ρυθμίζει στὸ μυστικὸ μήκος
κύματος τοῦ Συμμαχικοῦ
Στρατηγεῖου καὶ λέει:

«Ἐδῶ τὸ Παιδί - Φάντα-
σμα! Ἀκούω, Χ—1!»

Χ—1 εἶναι τὸ συνθηματικὸ
ὄνομα τοῦ ἀρχιστράτηγου τῆς
Μέσης Ἀνατολῆς. Μιὰ φωνὴ
ἀπαντᾷ:

«Ἐδῶ Χ—1! Ἀκουσε, Παι-
δί - Φάντασμα! Πρῶτα, θέλω
νὰ σὲ συγχαρῶ γιὰ τὴν σωτη-
ρία σου ἀπὸ τὰ χέρια τῶν
Γερμανῶν. Οἱ φίλοι σου εἶναι
καταπληκτικοὶ καὶ τὸ κόλπο
ποὺ χρησιμοποίησαν γιὰ νὰ σὲ
ἀρπάξουν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ
δημίου εἶναι μεγαλοφυές!»

Ὁ Γιώργος ἀπαντᾷ μὲ
καμάρι:

«Ὁ Διαβολάκος τὸ σκέφτη-
κε τὸ κόλπο αὐτό! Τὸ Παιδί
αὐτό, ἂν ὁ πόλεμος κρατήσῃ
πολὺ ἀκόμη, θὰ καταπλήξῃ
μιὰ μέρα τὸν κόσμον μὲ τὰ κα-
τορθώματά του! Εἶναι πονη-
ρὸ σὰν ἀλεπού καὶ γενναῖο
σὰν λιοντάρι!»

«Ναί!, λέει ὁ ἀρχιστράτη-
γος. Ὅλοι σας εἰστε τέτοιοι!
Ἀκουσε ὅμως τώρα, παιδί
μου! Ξέρω ὅτι εἶσαι κουρα-
σμένος, ἀλλὰ τώρα ποὺ ἡ ἐπι-
τυχία τοῦ συλλαλητηρίου ἔδω-
σε νέα φτερὰ στοὺς Ἕλληνες
καὶ ποὺ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ
ξαναρχίσουν οἱ Γερμανοὶ τὰ ἴ-
δια, γιὰ ἓνα διάστημα τουλά-
χιστον, θὰ μπορούσες νὰ ἀνα-
λάβῃς μιὰ ἀποστολή, ἀπὸ τὴν

ὅποια ἐξαρτᾶται ἡ νίκη τῶν Συμμάχων, ἐπομένως καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς πατρίδας σου;»

«Εἰμαι πάντα πρόθυμος νὰ κάνω τὰ πάντα καὶ νὰ προσφέρω καὶ τὴ ζωὴ μου, ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο, ἂν πρόκειται γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδας μου!»

«Τὸ ξέρω, λέει ὁ Χ—1. Γι' αὐτὸ καὶ σκέφτηκα νὰ ἀποταθῶ σὲ σένα, μολονότι ξέρω ὅτι ἐπεὶ ἀπὸ τόσες ἀποστολὲς ποὺ ἀνέλαβες τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, θὰ ἤθελες νὰ μείνῃς γιὰ λίγο στὴν πατρίδα σου... Πρόκειται ὁμως, ὅπως σοῦ εἶπα, γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό...»

«Ποῦ θὰ πάω, στρατηγέ μου» ρωτᾷ τὸ Παιδί - Φάιντασμα.

Ὁ στρατηγὸς τοῦ ἐξηγεῖ καί, ὅταν ὁ Γιώργος ξαναγυρίσῃ κοντὰ στοὺς φίλους του, τὰ μάτια του λάμπουν παράξενα καὶ πονηρά.

— Παιδιά, λέει, θὰ φύγουμε πάλι γιὰ ταξίδι!

Ἢ Σπίθας μισοσπικνέται!

στὸ κάθισμά του, γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ ρωτᾷ:

— Γιὰ ταξίδι; Γιὰ ποῦ, Γιῶργο;

— Γιὰ τὴ χώρα τῶν πυγμαίων!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, τὰ παιδιὰ μένουσιν ἀκίνητα καὶ σιωπηλά, κυττάζοντας τὸ Γιῶργο στὰ μάτια σὰν νὰ προσπαθοῦν νὰ καταλάβουν ἂν τοὺς κοροϊδεύῃ ἢ ὄχι. Ἐπειτα, ἡ Κατερίνα ρωτᾷ:

— Στούς... πυγμαίους;

— Ναί! Μᾶς ἀνέθεσαν μιὰ ἀποστολὴν ἐκεῖ!

Ὁ Σπίθας κοντεύει νὰ πάθῃ συγκοπή. Τὸ πρόσωπό του ἔχει γίνῃ κατακόκκινο καὶ τὰ χέρια του τρέμουν.

— Μα...μα... μανούλα μου! τραυλίζει. Στὴ χώρα τῶν πυγμαίων! Θὰ φάω μπανάνες! Θὰ φάω ἀγριοπέποννα! Ἄγριο κάρπουζα! Θὰ φάω... θὰ φάω...

Τὸ πρόσωπό του γίνεται ἀπὸ κόκκινο κίτρινο καὶ τὸ χοντρὸ παιδί σωριάζεται λιπόθυμο ἀπὸ τὴν πολλὴ συγκίνησι.

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

*Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οι αναγνώστες μας που επιθυμούν ν' αποκτήσουν τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας, «Μικρού Ἡρώος», «Γκρέκο», «Υπερανθρώπου», «Ταρζάν» κλπ. μπορούν νά τὰ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, Λεῦκα 22, Ἀθῆνας καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ἐξωτερικοῦ:

ΠΕΤΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Τουφεξῆ, ὁδὸς Βενιζέλου κατ' Εὐριπίδου γωνία, ἔναντι Ἑμπορικῆς Σχολῆς.

ΝΙΚΑΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Παν. Χρηστάρα, Πλ. Ἀγ. Νικολάου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΠΑΤΡΑΙ: Βιβλιοπωλεῖον Νικ. Παπαχρήστου, Ἀγ. Νικολάου 16.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Λιαναρῖδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΛΑΡΙΣΑ: Χαρτοπωλεῖον Π. Σακκά, Κεντρικὴ Πλατεῖα

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθ. Παπαδογιάννη, Πλ. Ὀμονοίας.

ΔΡΑΜΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Γιαννοπούλου.

ΚΟΖΑΝΗ: Βιβλιοπωλεῖον Θ. Παπαϊωάννου, Β. Γεωργίου 4.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Τσοπελάκου, Σ. Πάππα 50.

ΦΑΡΣΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Τσανακόπουλου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἀθηναϊκοῦ Τύπου.

ΧΑΡΤΟΥΜ: Πρακτορεῖον Ἐφημερ. Ἀθηναϊκοῦ Τύπου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀγγέλου Πολίτη, Λεῦκωνος 20.

Τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ διαβάζουν τὸ «ΜΙΚΡΟ ΗΡΩΑ»
πρέπει νὰ γίνουν φανατικοὶ ἀναγνώστες τοῦ

ΓΚΡΕΚΟ

καὶ νὰ τὸν διαδίδουν σὲ γνωστούς καὶ φίλους. Κυκλοφορεῖ
κάθε Πέμπτη καὶ δημοσιεύει αὐτοτελεῖς συγκλονιστικὲς ἀ-
θλητικὲς περιπέτειες ποὺ κυριολεκτικὰ συναρπάζουν τὸν
ἀναγνώστη. Ὅσοι ἀγαποῦν τὸ ποδόσφαιρο θὰ δροῦν στὶς
σελίδες τοῦ ζωντανῆς περιγραφῆς ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων
ποὺ θὰ τοὺς μείνουν ἀξέχαστες.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Έτος 7ον — Τόμος 47 — Άριθ. τεύχους 374 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22, (έντὸς τῆς στοᾶς), Τηλέ φ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγῶς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήνα.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 375, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρ-
χομένη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο:

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος» θὰ ἀπολαύσουν μιὰ
ἀπὸ τὶς πιὸ συναρπαστικὲς καὶ πιὸ γοητευτικὲς περιπέ-
τειες τῶν πέντε ἡρωϊκῶν Ἑλληνόπουλων! Πάλι μετὰ κατα-
σκόπους μέσα στὴ ζούγκλα, πάλι μετὰ θηρία, κωμικὰ καὶ
δραματικὰ ἐπεισόδια, συναρπαστικὴ πλοκὴ, ἀφάσστες πε-
ριπέτειες, γέλια!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεύχος 375, ποὺ εἶ-
ναι ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ποὺ ἔχετε διαβάσει ποτέ!

ΤΑ ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Ἐπισκεφθῆτε τὰ νέα γραφεῖα μας, ποὺ εἶναι στὸ ἴδιο
κτίριο, Λέκκα 22, ἀλλὰ ὄχι στὸ ὑπόγειο πιά, ἀλλὰ στὸ
ισόγειο, μέσα στὴ στοᾶ, ἀπέναντι στὸ καφενεῖο. Ἐκεῖ θὰ
βρῆτε ὄχι μόνο ὅλες τὶς ἐκδόσεις μας, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ
παιδικὰ βιβλία ποὺ ἔχουν ἐκδοθῇ στὴν Ἑλλάδα, μετὰ πολὺ
χαμηλὲς τιμές!

Τὰ νέα γραφεῖα μας, ποὺ ἔχουν τὸν τίτλο «ΦΘΗΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ», φιλοδοξοῦν νὰ βοηθήσουν ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα
νὰ σχηματίσουν μετὰ λίγα χρήματα μιὰ πλούσια παιδικὴ
βιβλιοθήκη! Μιὰ ἐπίσκεψίς σας θὰ μᾶς κάνῃ τιμὴ!

